І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303 434-0237 434-0807 УНСоюзу: 435-8740 — Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125 УНСоюзу: BArcly 7-5837

РІК LXXIX. Ч. 96. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го ТРАВНЯ 1972 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 23, 1972 No. 96. VOL. LXXIX.

НА СОЮЗІВЦІ ЗАПОЧАТКОВАНО ПЕРШИЙ ДЕНЬ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. — У понеділок 22 травня ц. р., в час, як це число „Свободи" ішло на пресу, на цій оселі почалися звичайні річні наради Головного Уряду УНСоюзу.

Наради попередила, як і попередніми роками, коротка церемонія біля пам'ятника Т. Шевченкові. О год. 9.30 зібралися біля пам'ятника всі головні урядовці. Після відспівання українського, американського і канадійського національних гимнів і дакож поклядення вінка, коротке слово виголосив головний контролер д-р Михайло Данилюк. Церемонію закінчено відспіванням Шевченкового „Заповіту".

Беруть участь у цих нарадах члени Головного Екзекутивного Комітету: гол. предсідник Иосип Лисогір, заступник головного предсідника проф. Іван Телюк, заступник головного предсідника на Канаду сенатор Павло Юзик, заступниця головного предсідника п-і Марія Душник, заступник головного предсідника і рекордовий секретар Володимир Сохан, головний секретар д-р Ярослав Падох та виконуюча обов'язки головного касира пані Уляна Дячук; члени Головної Контрольної Комісії; мгр Іван Геврик — голова, мгр Іван Винник, проф. д-р Богдан Гнатюк, д-р Іван Скальчук та д-р Михайло Данилюк — члени; головні радні: Василь Дідюк, Степан Гавриш, проф. Тарас Шмагала, д-р Богдан Футей, інж. Анатолій Дорошенко, пані Анна Гарас, Дмитро Попадинець, Тарас Шпікула, д-р Анна Чопик, Володимир Запаранюк, проф. Мирон Куропась, інж. Мирослав Кальба, Євген Репета і Андрій Джула та головний редактор Антін Драган.

Наради відкрив о г. 10.30 гол. предсідник УНСоюзу Иосип Лисогір коротким словом, повний текст якого надруковано поруч. На дальшому порядку нарад є передбачений статутом вибір головного касира на місце померлого в лютому ц. р. сл. п. Петра Пуцила, звіти усіх гол. урядовців та гол. редактора „Свободи", звіти різних комісій та дебати над звітами і вкінці внески та ухвали для добра організації. Наради будуть тривати впродовж тижня.

Попереднього дня, в неділю 21 травня ц. р., відбула свої наради Стипендійна Комісія УНС. Рекомендації цієї комісії будуть опубліковані після того, як їх схвалить Головний Уряд на теперішніх нарадах.

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА ИОСИПА ЛИСОГОРА НА ВІДКРИТТІ РІЧНОГО ЗАСІДАННЯ ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ НА „СОЮЗІВЦІ"

Ми відкриваємо ці наші однотижневі наради Головного Уряду на захмареному тлі. Три місяці тому ми втратили нашого головного касира, світлої пам'яти Петра Пуцила. Помер він ненадійно в дорозі до свого дому. Всі ми глибоко відчуваємо його втрату. Пошануймо його пам'ять та пам'ять усіх тих наших членів, які минулого року відійшли у вічність, хвилиною тихої молитви.

Пані і Панове, ми зібралися, як цього вимагає наш статут. Ми зібралися тут, щоб переглянути і проаналізувати минулорічні досягнення та плянувати на майбутнє. Панорама минулорічних подій, що буде розгорнена перед Вами у звітах та в дебатах над ними, не є така примарлива, як могла б і повинна б бути. Ви запримітите цілий ряд світлих і приємних досягнень, але Ви також відкриєте зловісні тіні, що постійно прибирають на силі. Ми побачимо багато дечого, чим можна пишатися, але ми не досягнули нашої головної мети року — збільшення нашого членства.

Огляд минулорічної діяльности виявить, що наші загальні завдання і цілі не змінилися. Ми запопадливо працювали для добра нашого народу — всього нашого народу. Жадна інша українська організація, поза нашими Церквами, не може дорівняти нашому вкладові у загальне поліпшення долі наших рідних.

Протягом минулого року можна було з підбадьоренням запримітити, що групи нашої молоді виявляли збільшене зацікавлення політичними, виховними та товариськими активностями. Ці тенденції треба підтримувати в надії, що більша кількість молодих людей сильно заанґажується також в союзових справах.

Неприємний факт, що його ми повинні одверто розглянути на цьому зібранні, це те, що образ зменшування активного і загального членства в 1971-му році, продовжується і в цьому році. З кінцем квітня 1972-го року кількість нашого членства впала нижче 88.000. Це число виразніше, ніж щонебудь інше, виявляє нам головну проблему, з якою ми мусимо змагатися цього тижня та для якої ми мусимо знайти розв'язку.

Я впевнений, що наради і дебати цього тижня будуть максимальним викликом для наших особистих і збірних талантів і спосібностей. Але я також маю довір'я, що при добрій волі з одвертих розмов виникнуть здоровий розсудок і рішення, що принесуть нам успіх у майбутньому.

УЛЯНА ДЯЧУК ОБРАНА НА ГОЛОВНОГО КАСИРА УНСОЮЗУ

Головний касир УНСоюзу Уляна Дячук

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. (Тел.) Головний Уряд Українського Народного Союзу на першій сесії у першому дні своїх нарад у понеділок 22 травня ц. р. обрав Уляну Дячук на головного касира УНСоюзу на місце померлого в лютому ц. р. св. п. дир. Петра Пуцила.

Уляна Дячук, працює в Гловній Канцелярії УНСоюзу уже від 22-ох років і познайомлена добре з усіма сторінками фінансової і господарської діяльности УНСоюзу.

Наради Головного Уряду продовжуються.

— КОРОТКІ ВІСТИ —

Понеділок, 22 травня 1972

ПАРЛЯМЕНТ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ЗАКІНЧИВ ратифікацію пактів неагресії з СССР і Польщею, Вища палата, бундесрат, ратифікувала ті договори в минулу п'ятницю 19 травня голосами соціялістів і зблокованих із ними вільних демократів, а ціла опозиція християнських демократів стрималась від голосування. Канцлер Віллі Брандт розпочав переговори з опозицією про розписання на осінь нових виборів, але опозиція вимагає, щоб він спершу зрікся, чого Брандт не хоче зробити.

84-ЛІТНІЙ ЧІЯНГ КАЙ-ШЕК СКЛАВ присягу, як президент Республіки Китаю з його осідком на Тайвані (Формозі) 5-ий раз на 6-річну каденцію. Він ще здоров і в повноті духових сил.

В ГАМБУРҐУ У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ ВИБУХЛИ дві бомби у видавництві поширених часописів „Ді Вельт" і „Більд - Цайтунг", які вели постійно кампанію проти комуністів і всіх „лівих". Знайдено там ще 5 бомб, які не вибухли.

В Гартфорді відбудеться маніфестація в обороні переслідуваних в Україні

Гартфорд, Конн. — В суботу, дня 10-го червня ц.р. в місті Гартфорд, столиці стейту Коннектикат, Комітет Відділів УККА стейту Коннектикат при співпраці усіх організацій стейту, членів УККА, влаштовує велику маніфестацію в обороні переслідуваних і проти масових арештів українських інтелектуалів в Україні. Ціль маніфестації: (1) стати в обороні безпідставно заарештованих наших братів і сестер, (2) доказати американським співгромадянам, що Москва не змінила свого ставлення супроти України й інших поневолених держав, доказом чого є переслідування української провідної верстви, (3) представити світові, що Москва, яка виступає „в обороні поневолених народів", сама ж не визнає засадничих прав людини, доказом чого є мережа тюрем і концтаборів, в яких нищить людей, що домагаються засадничих конституційних прав, та (4) доказати маніфестацією нашим братам і сестрам в Україні, що ми є та будемо готові в кожний час стануги в їх обороні, як також і дати їм усю можливу підтримку. Тому Комітет Відділів УККА стейту Коннектикат звертається до всіх громад нашого стейту, як також і сусідніх стейтів, а головно до української молоді, з закликом взяти масову участь у вищезгаданій маніфестації 10-го червня ц.р. в Бушнелл парку, Гартфорд, Конн. Збірка всіх присутніх о год. 1-ій по полудні біля Бушнел Меморіял.

Українська громада Ірвінґтону прощала о. протопресв. А. Селепину багатолюдним вечором

Ірвінґтон, (І. Г.) — У суботу 20 травня 1972 р. в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні за столами засіло понад 200 учасників бенкету, які прибули попрощати довголітнього настоятеля Святотроїцької української православної парафії в Ірвінґтоні протопресвітера о. Артемія Селепину. Протопресвітер А. Селепина був обраний останнім Собором УПЦеркви в ЗСА на голову Консисторії і на доручення Митрополита УПЦеркви в ЗСА Високопреосвященнішого Архиєпископа Мстислава має постійно замешкувати в Бавнд Бруку, що є осідком Консисторії.

о. протопресв. А. Селепина

Вечір відкрив і ним проводив голова Комітету Олександер Линник, колишній довголітній голова парафії. Бенкет розпочато мистецькою точкою. Валя Калин, відома акторка української сцени проспівала низку пісень із монтажу під назвою „Лети, тужлива пісне", музика Весоловського. Акомпаніювала їй градуантка Джульярд Коледжу Марта Цибик. Гурток молодих жінок - бандуристок із Бавнд Бруку, що його зорганізував проф. В. Григоренко, під мистецьким керівництвом проф. Р. Левицького відіграв дві пісні: „Над річкою бережком" — чумацьку пісню, музики М. Леонтовича, для бандури склав Р. Левицький

(Закінчення на стор. 6-ій)

У МОСКВІ РОЗПОЧАЛАСЯ КОНФЕРЕНЦІЯ „НА ВЕРШИНАХ" ЗСА І СССР

Президент Ніксон заповів діловий характер нарад з реальними цілями.

Зальцбурґ. — Президент Ніксон перевів минулу неділю у Зальцбурґу в Австрії, як гість австрійського уряду на замку Клессгайм, де перевів ніч з суботи на неділю. В неділю 21 обідав з канцлером Бруно Крайске в ресторані Кобленц за містом, а на понеділок о год. 5.20 ранку східньо-американського часу був передбачений відліт з Зальцбурґа до Москви, де президентський літак мав прибути о год. 9 ранку. На той день не передбачувано ніяких ділових нарад, тільки бенкет на Кремлі у честь Президента, під час якого Президент мав виголосити свою першу промову. Наступну він виголосить перед своїм відлетом з Москви, в неділю 28 ц. м. через радіо-телевізію, при чому — як заповів він — він промовлятиме до совєтських громадян, щоб представити їм правдиву Америку. У Зальцбурґу спеціяльний дорадник Президента Генрі Кіссінджер заявив журналістам, що В'єтнамська проблема напевне займе чимало місця в нарадах у Москві, але Президент буде заторкувати її з широкого аспекту потреби співпраці великодержав задля запевнення миру і безпеки світової. Поза тим Кіссінджер висловив переконання, що буде підписаний торговельний договір. Щодо договору в справі обмеження атомової зброї, то в останній хвилині ніби виринули якісь „технічні труднощі".

Напередодні відлету з Вашінґтону, який наступив в суботу 20 ц. м., Президент промовляв до 175-ох журналістів, які товаришать йому в подорожі, і до членів свого почету. Він заявив, що його подорож до Москви має на цілі „змінити характер американсько-совєтських відносин, щоб ті дві держави могли працювати одна з одною, а не одна проти одної". Президент застерігся проти повторювання історії попередніх американсько-совєтських зустрічей „на вершинах", які дали були „духа Женеви", „духа Кемпу Девіда" чи „духа Глесборо" без ніяких реальних користей. Президент не назвав тепер ніяких конкретних справ, що їх сподівається позитивно розв'язати у Москві, але висловив надію, що та подорож дасть позитивні вислідн. За твердженням газет — у Москві буде мова про В'єтнам, Близький Схід, торговельні взаємини, співпрацю у сферичних дослідах і обмеження атомового зброєння.

На Ендрю-летовищі в Меріленді Президента прощали віце-президент Спіро Еґню, члени Уряду, лідери обох палат Конґресу й дипломатичний корпус, разом коло 300 осіб. З Президентом відлетіли державний секретар Вілліям Роджерс, Генрі Кіссінджер, асистент державного секретаря для європейських справ Мартін Дж. Гіллебранд, пресовий секретар Роналд Зіґлер і інші, а до Москви з Гельсінок прилетить, безпосередньо представник ЗСА на переговорах з СССР про атомову зброю, Джерард Смит. Безпосередньо перед входом до літака — президент і його дружина Пат Ніксон поцілували свої замужні доні Джулі Айзенгавер і Тріш Кокс. У Зальцбурґу невеличкий гурт „лівих", між якими був також син канцлера Крайске, студент-комуніст, демонстрували перед готелем, в якому мешкав державний секретар Вілліям Роджерс, і навіть зделили з нього американський прапор. Поліція розігнала їх, декого арештувала.

Московська „Правда" принесла в минулу неділю нечасто привітальну статтю, в якій висловлювала вдоволення, що дві наймогутніші держави, соціялістична і капіталістична, рішили спільно нарадитися над справами світового миру. Але „Правда" підкреслила, що та конференція у Москві не пошкодить приязні СССР і Північного В'єтнаму і що „імперіялісти" — не назвавши за іменем Америки — мусять залишити В'єтнам.

П. Шелеста відставили на підрядне становище одного із заступників прем'єра СССР

Москва. — Згідно з кореспонденцією газети „Ню Йорк Таймс", у московській „Правді" з 21 травня ц.р. появилося коротке повідомлення про призначення першого секретаря Комуністичної Партії України Петра Ю. Шелеста на становище заступника прем'єра Совєтського Союзу. В повідомленні не сказано нічого про те, чи П. Шелест залишається й далі членом Політбюра КПСС і першим секретарем КПУ. Кореспондент стверджує тільки, що призначення Шелеста на одного зі заступників прем'єра СССР, що їх досі було дев'ять, є його відсуненням від вирішного впливу не тільки в Політбюро, але також і в ЦК КПУ, виконувати зокрема обов'язки останнього, сидячи в Москві. В політичних колах коментують цю подію тим, що Шелест репрезентував у Політбюрі дуже непримиренну у відношенні до ЗСА лінію, таку ж, як він займав і в справі Чехо-Словаччини в 1968 році і потім виступаючи проти злагоди із Західньою Німеччиною. Кореспондент „Ню Йорк Таймс"-у стверджує напринці, що навіть після евентуального відсунення Шелеста із Політбюра, там залишилися б ще три „українці", а саме: президент Верх. Совєту СССР Микола Підгорний, перший заступник прем'єра СССР Дмитро Полянський і голова ради міністрів УССР Володимир Щербицький.

Литовський студент спалив себе на знак протесту проти політики Москви

Москва. — До столиці ССР передано пізно вістку, що ще в неділю 14 травня ц. р. у Кавнасі, столиці Литви, наклав на себе руку 20-річний фабричний робітник Роман Талянта, який у вечірніх годинах був студентом місцевої високої школи, на знак протесту проти московської політики, особливо проти переслідування Католицької Церкви на Литві. Талянта обілляв себе газоліною і підпалив та, перевезений до шпиталю, швидко там помер. Його самогубство дало поштовх до спонтанних демонстрацій, здавлених совєтською поліцією і військом, при чому мав згинути один поліціянт. Похорон Р. Талянти відбувся в четвер минулого тижня і став спонтанною демонстрацією з участю соток литовців. Під час демонстрації литовська молодь ішла з викликами „Хочемо свободи!", „Свобода для Литви!" Міліція не мала змоги протидіяти демонстрації, учасники атакували міліціянтів дручками і камінням. Арештовано кількасот осіб. Совєтські власті заборонили писати про ту подію. У зв'язку з нею газети повідомляють, що недавно 17.000 литовських католиків переслали письмо до Леоніда Брежнєва з протестом проти переслідування католицької релігії на Литві та з вимогою релігійної толеранції.

Біля Харкова розбився совєтський літак, всі пасажири загинули

Москва. — У Совєтському Союзі в суботу 20 травня повідомлено, що в четвер поблизу Харкова в Україні сталася авіяційна катастрофа — розбився літак типу „АН-10" і всі люди на борту загинули. Совєтська преса звичайно не подає точніших даних про авіяційні катастрофи. Літак „АН-10" є турбо-пропелерним, з чотирма моторами, може брати на борт 100 пасажирів. Є й інший побільшений „АН-10", який бере на борт 130 людей. Літаки типу „АН-10", себто „Антей", сконструйовані в Україні і їх найбільше там використовують, починаючи з 1960 року. Якщо в катастрофі совєтського літака гине якась відома особа, то звичайно про її смерть подають в загальній, а в місцевій пресі, звідки вона походила, додаючи при тому „трагічно загинула". Московські „Ізвєстія" з 20 травня увечері повідомили, що одна з чільних журналісток тієї газети, 55-річна Ніна Александрова, „трагічно загинула під час виконання службових обов'язків", не вказуючи точної причини, ані місця загибелі.

Вандал пошкодив молотком „Пієту" в соборі св. Петра

Рим. — В неділю 21 травня, в передполудневих годинах, коли собор святого Петра у Римі був повний вірних, якийсь довговолосий і бородатий чоловік перескочив через перегороду, яка ділить скульптуру Мікеля Анджело „Пієта" від решти собору і з криком „Я є Ісус Христос" кількакратно вдарив молотком по скульптурі. Він відбив ліве рам'я статуї Божої Матери і ніс та пошкодив одно око. Приявні вірні кинулися на вандала, вихопили йому з рук молоток і були б його розірвали на куски, як би не надбігла була ватиканська поліція, яка вихопила винуватця з рук юрби, арештувала його та відвела. Спричинником того вандальського акту був 33-літній Лясльо Тот, мадярського роду австралійський громадянин, будім-то геолог. Повідомлений про ту подію Папа Павло VI негайно відвідав собор і коротко молився перед пошкодженою скульптурою. Мікель Анджело вирізьбив „Пієту" з одного куска білого мармору. Він почав своє діло у 1498 році у віці 23 роки. „Пієту" вважають за один з найкращих і найцінніших творів Ренесансової епохи. Коли її переслали були у 1964 р. на світову виставку у Ню Йорку, то оцінили й забезпечили її на 6 мільйонів долярів. Фахівці негайно заявили, що „Пієта" ніколи вже не буде такою, як була, головно тому, що мармор не „зростається" так, як метали і буде пізнати сліди, де зліплять відламані частини. „Пієта" важить 7,600 фунтів. Саме за місяць мали вставити довкола тієї скульптури незламне грубе оскляне скло.

Одинадцять сенаторів і конґресменів вимагають допущення американських журналістів на суд над арештованими в Києві

Вашінґтон. — Комітет оборони совєтських політичних в'язнів, заснований у зв'язку з січневими арештами в Києві, повідомляє, що у висліді його заходів одинадцять американських сенаторів і конґресменів звернулися до през. Ніксона, напередодні його поїздки до СССР, щоб він добивався від совєтського режиму допущення американських журналістів на приготовлювані совєтським режимом судові процеси над заарештованими українськими діячами. Вимогу цю мотивовано тим, що на процес над Анджелою Дейвіс у ЗСА допущено представника совєтської преси Е. Батакова від ТАСС. Підписали звернення в цій справі до през. Ніксона демократичні сенатори В. Гартке з Індіяни та Г. Вільямс із Ню Джерзі і республіканські — Р. Швайкер з Пенсильванії, Р. Ґріффін з Мічиґену і Дж. Боклі з Ню Йорку. З республіканських конґресменів підписали звернення: С. МекКінні з Коннектикату і Г. Смит з Ню Йорку, а з демократичних конґресменів — Дж. Елберґ із Пенсильвенії, Г. Гелстоскі з Ню Джерзі, Дж. Шоєр з Ню Йорку і Елла Грассо з Коннектикат. Члени вищеназваного комітету відбули розмови з 14 американськими кореспондентами, які їдуть з през. Ніксоном до СССР і поінформували їх про арешти й суди в Україні та передали їм відповідні інформаційні матеріяли.

В Ню Йорку відзначать золотий ювілей УГА--УТГІ

Ню Йорк (М.І.). — Стараниям Ділового Комітету відбудеться тут в суботу, 27-го травня ц.р. в Українському Інституті Америки, 2 Схід 79-та вул., Н.Й., відзначення Золотого Ювілею Української Господарської Академії і сорокліття Українського Технічно-Господарського Інституту. З цього приводу професор УГА-УТГІ д-р інж. Микола Зайцев виголосить інавгураційну промову, а в науковій конференції доповідатимуть: абсольвент УТГІ, професор Північно-Іллінойського Університету д-р інж. Ярослав Комаринський: „Нові засоби довготермінового фінансування комерційних банків", абсольвент УТГІ і Колюмбійського Університету інж. Євген Івашків: „Лісохемічна промисловість в Україні", абсольвент УТГІ, д-р Михайло Стефанів: „Вітамін Ці людське здоров'я". Програму доповнять привітання і зустріч з громадянством.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

З Білого Дому до Кремлю

Рідко про яку міжнародну конференцію можна сказати з такою певністю, як про оцю теперішню зустріч президента Ніксона з кремлівськими володарями у Москві, що про її вартість і її значення свідчитиме тільки майбутність. Американсько - совєтські конференції „на вершинах" ніколи не мали щастя. Вони кінчались — як у Ялті з Рузвелтом й у Берліні з Труманом та Сталіним — політичними програми ЗСА й перемогами СССР, або — як у Женеві Айзенгавера з Булганіним, у Кемпі Девіда Айзенгавера з Хрущовим, у Відні Кеннеді з Хрущовим та в Глесборо Джансона з Косигіним. — без найменших наслідків, з повною втратою часу всупереч штучному розголосові. Ніхто із західніх знавців совєтської імперії не має вже ніяких сумнівів щодо основного принципу її закордонної політики: безскрупульно використовувати кожну нагоду для поширення території або сфери своїх впливів коштом інших народів та переводити міжнародні конференції тільки під гаслом „що моє — це моє, а що твоє про це можна говорити".

Теперішні відвідини президента Ніксона у Москві мають ще багато нез'ясованих моментів, може навіть ще більше, як мали відвідини Президента у Пекіні. Тло подорожі до Пекіну було ясне: спільна загроза Китаю і ЗСА збоку СССР. Подорож до Москви през. Ніксона мала нібі „зрівноважити" відвідини у Пекіні. Але коли дійсно Совєтам залежало на тому, щоб використати приїзд Президента ЗСА у своїй грі супроти Китаю, то чому вони як раз за кілька тижнів перед тими відвідинами штовхнули Північний В'єтнам до того воєнного наступу, який — у випадку повного успіху — принизив би престиж Америки і її Президента? Невже кремлівські проводирі не думали що Ніксон не зможе спокійно придивлятися тому наступові й мусітиме зареагувати з величезними людськими і матеріяльними втратами для протеґованих в'єтнамських комуністів? Коли ж Совєти проковтнули американський виклик, яким було замінування північнов'єтнамських портів і наслідували відступ Хрущова у кубинській кризі жовтня 1962 року, щоб не наразитись на зудар з Америкою, то — видно — їм більше залежить на тій візиті Ричарда Ніксона, аніж на опінії міжнародних комуністів.

Очевидно, треба співчувати президентові Ніксонові його дорадникам, які беруть участь у нарадах з кремлівськими володарями. Недарма Генрі Кіссінджер по-щирому заявив журналістам, що йому куди приємніше було розмовляти з Мао Тсе-тунґом і Чжоу Ень-лаєм, як Брежнєвим і Косигіним. Китайці, без уваги на ідеологію, мають прастару культуру, яка диктує розмежовувати політику від куртуазії — москалі дивляться на куртуазійні форми тільки як на одни із коньюнктурних засобів, щоб укласти договір, що його негайно, коли їм треба, можна зламати. На щастя, американські лідери знають, скільки договорів Совєти зламали і знають також, що психіка та характер совєтського партнера не змінилися.

Вільні українці були у принципі проти приймання американським Президентом запрошення відвідати Москву, проти подорожі туди Ричарда Ніксона. Вільні українці виходять із засновку, що хоч — за словами Ллойд Джорджа — „торгувати можна також з канібалами", взаємини Америки з совєтською імперією треба обмежити до мінімуму, бо кожна маніфестація „приязни" і „мирного співіснування" виходить на добро тільки Москві і пригнічує уярмлені Москвою народи. Але коли вже великодержавницькі міркування продиктували Президентові подорож до Москви, то вільні українці, зокрема і головно українські поселенці - громадяни в Америці, з приємністю прийняли до відома рішення Президента відвідати Київ та ще й з арґументом, що він робить це у свідомості, що найбільшим в СССР після московського є український нарід і що в Америці існує велика українська громада. З'єднані Стейти мусять рахуватися з існуванням совєтської імперії, але не можна мати найменшого сумніву, що коли тільки настане той історичний момент, що та імперія захитається і уярмлені нею народи, передусім український, зголосять знову своє право на втрачену волю, то Америка буде першою, яка те право признає.

Треба бажати успіхів Президентові в його трудній і незавидній місії. Можна з певністю твердити, що теперішня конференція „на вершинах" у Москві не нагадуватиме Ялтинської конференції, бо наступники Ф. Д. Рузвелта отримали від неї добру лекцію, як не треба поступатись Москві і як не можна довіряти їй. І треба вірити, що колись майбутність докаже, що Ричард Ніксон гідно заступав у Москві інтереси Америки та її принципи волі для всіх народів.

В. Ткач

РАТИФІКАЦІЯ В БОННІ І ПОДОРОЖ НІКСОНА

Мюнхен. — В останніх тижнях перед ратифікацією в Бонні договору з Москвою і Варшавою міжнародна ситуація і ситуація в Західній Німеччині була так заплутана, що західньоевропейські коментатори відмовлялися здебільшого робити якісь прогнози на найближче майбутнє і чекали на те, які результати принесе розвиток подій. Чи Бонн ратифікує договори з Москвою і Варшавою після всього того, що в останніх кількох тижнях відбувалося на арені парляменту? Чи відбудеться подорож до Москви президента Ніксона — після заповідженої і вже здійснюваної бльокади Північного В'єтнаму?

Ситуація в Бонні — поза її драматичними подекуди моментами — виглядала часом на політичну фарсу: становище урядової коаліції й опозиції до тих чи інших справ змінювалося по кілька разів малощо не кожної доби. Дебати в парляменті, а ще більше позакулісові переговори тривали не тільки днями, але й ночами.

Після того, як опозиції не далося 27 квітня висловити т. зв. конструктивний вотум недовір'я урядові Брандта, урядова коаліція була майже певна, що договори — хай і незначною більшістю голосів — будуть ратифіковані. Аж ось на початку травня прийшло до голосування над бюджетом голови уряду Брандта. І сталася сенсація: за і проти бюджету віддано рівну кількість голосів, і він таким чином не пройшов. І тут урядова коаліція, передбачаючи, що для ратифікації договорів вона не збере потрібної більшости, почала вести переговори з опозицією, щоб погодитися в справі ратифікації. І тоді прийшла друга сенсація: опозиція, яка гостро виступала проти ратифікації і у витвореній ситуації могла надіятися на свою перемогу, пішла на шукання компромісу з соціялістично - ліберальним урядом, при чому в такому звороті справи найбільше заанґажувався лідер опозиції й кандидат на шефа уряду (якби опозиція в той чи інший спосіб перемогла) Райнер Барцель.

Виникнув проєкт парляментарної ухвали, за яку спільно мали б голосувати всі фракції парляменту і яка була б, так би мовити, спільною західньонімецькою інтерпретацією тексту підписаних в Москві і Варшаві договорів. Опозиції йшлося головно про три устійнення: що договори не суперечать дальшому розвиткові процесів економічного, політичного й мілітарного об'єднання Західньої Европи; що ці договори не заступають собою майбутнього мирового договору колишніх альянтів з другої світової війни з Німеччиною і нічого перед таким мировим договором остаточно не передрішають; що договори з Москвою і Варшавою не являють собою „правного устійнення" кордонів поміж Німеччиною та її сусідами.

Розпочалися тяжкі й довгі переговори поміж провідниками урядової коаліції та опозиції і в різних комісіях щодо опрацювання тексту спільної парляментарної ухвали. Вістки мінялися щодня, а то й по кілька разів на день: згоди досягнуто або, навпаки, переговори зірвано... Характеристичною обставиною при цьому було те, що в цих переговорах — часом до пізньої ночі і на приватних помешканнях — брав також участь ніхто інший, як совєтський амбасадор в Бонні Фалін. Ішлося бо про те, щоб знати наперед, чи СССР погодиться прийняти до відома заплянований спільну парляментарну ухвалу, щоб вона стала, таким чином, свого роду додатком до договорів. Але частина західньонімецької преси з невдоволенням відмічала ролю Фаліна, як немовби то якогось „вис..кого комісара" на Німеччину — тим більше, що це власне опозиція протестувала раніше проти всяких втручань СССР у в н у трішньонімецькі справи. Чи не є це певний передсмак того, як будуть поводитися совєтські амбасадори в Бонні після здійснення т. зв. „наближення"?

У короткій статті неможливо описати всіх стадій парляментарної „каруселі" в Бонні і мотивів, чому опозиція то вже нібито давала згоду на ратифікацію, то знову її відтягала. 10-го травня увечері, коли уряд домагався голосування, на бажання опозиції відсунено дату цього знаменного голосування на тиждень: до середи 17 травня. Уряд бо боявся, що 10-го травня голосування відкине ратифікацію, а опозиція не хотіла ще тоді брати на себе вину за таке відкинення.

Виникає питання: чому опозиція пішла взагалі на шукання компромісу з урядом в справі ратифікації? Чи її налякало внутрішнє становище в Західній Німеччині, коли вже — під впливом урядової коаліції — розпочиналися п о л ітичні страйки робітництва з протестами проти становища опозиції і з домаганнями ратифікації, хоч такий натиск „вулиці" на рішення політичних питань і зустрівся з гострим осудженням частини німецького суспільства? Чи вона не мала певности виграти у передчасних виборах, до яких, правдоподібно, прийшло б унаслідку ратифікування договорів? Чи тут, може, грали ролю якісь закулісові мотиви міжнародного характеру?

Справа в тому, що в останній фазі дебатів про ратифікацію договорів почалася бльокада Північного В'єтнаму. Цей крок през. Ніксона безумовно загострив міжнародну ситуацію, не тільки ставлячи під знак запиту подорож а м е риканського Президента до Москви 22 травня ц. р. і всю справу т. зв. „відпруження" поміж Заходом і Сходом, але й нагадуючи про мариво третьої світової війни.

Як до цього часу — коли пишеться ця кореспонденція — песимісти і панікери нібито не мають рації: Москва не відкликала подорожі Ніксона, СССР і червоний Китай обмежилися лише — як на них — „лагідними" протестами, і мариво світової війни ще нібито від нас далеко. Під цим поглядом, як виглядає, мають рацію ті коментатори (а до них залічує себе і автор цієї статті), які завжди твердили: якщо з російським „ведмедем" поводитися „лагідно" і намагатися за всяку ціну його „не дратувати", то він зухваліє і на все намагається накласти свої лапи; якщо ж його вдарити по носі, то він по-

(Закінчення на стор. 7-ій)

Леонід Полтава

ПРОТИ ЧЕРВОНОГО ФАШИЗМУ

На нарадах Комісії Прав Людини, як і на нарадах Економічної Комісії ОН, яка також займається питанням людських прав, делегати СССР завжди виступають в ролі поборників прав людини, захисників тих прав, викривачів решток расової дискримінації у світі, у ролі захисників колоніяльних народів. На ці теми і таким же самим казьонним голосом промовляли вже не раз і не двічі то представник Української ССР, то Білоруської ССР. Москві це вигідно: бачите, українці за кордоном вимагають людських і національних свобід в Україні, а „речник" України обороняє людську гордість і честь неґрів у Америці, анґольців у залежній від Португалії Анґолі і т. д.

Така дивовижа є наскрізь нормальною для ЦК КПСС, який у підході до всіх справ виявляє подвійну мораль. Неґри в Америці, за яких, де лише можливо, виступає Білий Дім, себто Уряд, — за словами совєтських діячів дискримінуються. Коли ж американський посол в ОН Джордж Буш нагадав совєтській делеґації, що в Україні, в Литві й інших „республіках" СССР провадиться дискримінація супроти українців, литовців, жидів, то совєтський представник назвав це „втручанням у внутрішні справи СССР". Москва може говорити, може втручатись у внутрішні справи кожної країни, але представники вільного світу на це права не мають. І настільки таку „позицію" Москва обстоює з найбільшою принциповістю, що деякі діячі на Заході почали справді вірити, що так воно й повинно бути. Радіовисильні „Свобода" й „Вільна Европа" треба замкнути, казав голова Сенатської Комісії закордонних справ В. Фулбрайт, бо вони — „залишки холодної війни". І те саме каже Москва, але, спираючись на подвійну мораль, в той же час підсилює свої радіоавдиції для всіх країн світу, навіть діялектами, пропаґуючи збанкротовані комуністичні ідеї.

Московська преса за останні півроку десятки разів атакувала к о м уністичний Китай, закидаючи йому брутальне нищення не-китайських народів, мов і культур у Китаї, а до таких там належать, крім тибетців, 50 мільйонів людей. Дійсно, це важлива тема і є про що говорити. Москва, наприклад, і говорить, що комуністичний китайський уряд навмисне переселює людей одного народу жити в середовищі іншого народу — китаїзує. Але в Совєтському Союзі з наказу ЦК КПСС відбуваються такі ж самі процеси, заплянoване зґори російщення не-росіян, переселювання з України на Сибір і Азію або і в малу Латвію, щоб українці виступали спільно з русифікаторами - росіянами...

В обороні расової рівности й рівноправности, але за кордоном, совєтська преса списала мільйони тонн паперу. Колоній на Заході вже майже не існує, отже найбільше „Правда" пише про утиски людей інших рас у ЗСА. Совєтський Союз складається з конґломерату різних народів, майже половина його території заселена азійцями. На тих територіях панує російська влада і особливо гостро відчутна расова дискримінація азійців: там закривають рештки магометанських і інших, не християнських, святинь; там зліквідували буддійські храми, а коли людина вперто відмовляється ставати безбожником — її безбожна влада підштовхує переходити на... російське православ'я, яке в СССР повністю контрольоване режимом.

У паризькому „Ле Монді" з 21 серпня 1971 р. появилась була добра стаття на тему подвійної комуністичної моралі, і не тільки комуністичної партії СССР, а й інших комуністичних партій у світі. Уривок з тієї статті вміщений у післяслові в книжці документів з СССР під заг. „Нова ментальна хвороба в СССР" (видавництво „Дю Соль"), з такою цитатою із статті Єжі Пелікана в „Ле Монді": „Добре, що ліві об'єднуються й вимагають звільнення Анджели Дейвіс, як і політичних в'язнів у Еспанії, Греції... Але як можна зрозуміти, чому така солідарність кінчається на кордоні „соціялістичного табору"? Чи злочини й поневолення є менше відразливими, коли вони діються в країні, яка прикрашає себе титулом „соціялізму", себто в СССР і країнах-сателітах?"

Московська мораль не тільки подвійна, вона — потрійна. Бо коли ЦК КПСС за кордоном виступає з підтримкою націоналізму серед арабів та анґольців, а в совєтських „республіках" поборює прояви націоналізму, то на всій території СССР Москва відверто плекає великодержавний російський шовінізм. Росія — „найперша серед рівних" — таке нині гасло дня в Совєтському Союзі. Російський великодержавний шовінізм зайшов у своїй нестерпності так далеко, що нині треба вже говорити про червоний фашизм, і на ліквідацію того фашизму треба мобілізувати як самих себе, так і народи світу, вільні й невільні.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ОСОБЛИВІ БОЛІ У ГРУДЯХ

Якщо у минулому ми часто поверталися до болів у грудях, які були важливі передусім з точки зору серцевої недуги і часто могли сиґналізувати поважну хворобу, а то й неминучість серцевої атаки, то цим разом згадаємо про інші, особливі болі, які нічого спільного з серцем не мають, але часто тривожать людину.

Звичайно, всякі болі у грудях турбують, але вони стають особливо помітними, якщо раптом виникають у лівій стороні і тим самим нібито пов'язані із серцем. Іноді такі болі виникають посередині, але в долішній частині грудей, що в'яжеться із горішньою частиною черева, і тоді людині знову здається, що в неї захворіло серце. Тим часом не всі болі, будь вони у лівій стороні, посередині, промінюючи в руку або спину, будь вони навіть, здавалося б, в околиці серця, означають серцеву недугу.

Коли болі появляються наче у грудях, розходяться від горішньої частини черева, „тиснуть" на серце, навіть стримують віддих і витворюють дуже неприємне відчуття задухи, то найчастіше постають вони від шлунка. Причини для цього можуть бути різні: виразка шлунка, висока кислотність, гостра нестравність, запалення слизової оболонки шлунка, гострі спазми шлунка, раптове його здуття тощо. Майже, як правило, люди з такими болями мають попередню історію — клопоти із нестравністю, а то й виразками, але по деякому часі вони про це забувають, і коли раптом появляються болі, часто впадають у паніку, думаючи, що у них серцева недуга.

Інші часті випадки — це міжреберна невральгія, коли один із міжреберних нервів перебуває у запальному стані, даючи типовий біль „поясом" від хребта крізь цілу грудну клітку аж до околиці серця. Тип такої міжреберної невральгії постає на такій самій базі, як і інші види невральгії — внаслідок механічного ушкодження нерва, іноді від інфекційного процесу, токсичного отруєння, захворювання судини біля нерва, метаболічного розладу тощо. Одним із цікавих випадків інфекційного процесу, внаслідок якого починається гостре запалення нерва, є вірусова інфекція, т. зв. герпес, коли по шляху цілого нерва появляється міхурчаста висипка, а нерв по цілій грудній клітці сильно болить. Такий стан часто переходить у хронічні болі, симулюючи болі у серці.

При болях м'язів грудної клітки людині важко повернути тіло або глибоко вдихнути повітря. Такий запальний стан м'язів досолі частий внаслідок застуди, простуди вітром і т. д. Іноді, одначе, такі болі йдуть дещо глибше, як м'язи, захоплюючи цілу стінку грудної клітки і доходячи до оболонки легень — плеври. Такі т. зв. сухі плеврити можуть бути дуже дошкульними, зокрема ж з лівої сторони, коли до болю додається ще й тривога відносно серця.

У рідких випадках біль може бути спричинений переломом ребра. Звичайно думають, що буває це внаслідок лише удару, потовчення тощо, але іноді перелім ребра спричиняє сильне напруження, навіть раптовий сильний кашель або чхання. Звичайно, перелім ребра дуже болючий, то не диво, що людині тоді важко дихати, і біль розходиться на цілу сторону грудей.

Біль у грудях, який не має нічого спільного із серцем, спричиняє також т. зв. інфаркт легені, коли частина легені перестає діяти внаслідок раптового замкнення більшої судини згустком крови, який примандрував з іншої частини тіла. Цей стан часто симулює атаку серця. Хоч він із серцем і не пов'язаний, цей стан лікують дуже інтенсивно, бо він, як і удар серця, може бути смертельним.

Не згадуємо численні інші випадки, коли різні недуги дають болі у грудях, як, наприклад, запалення легень, бронхіяльна астма, рак легень, абсцеси легень, азбестоза, силікоза, емфізема і т. д., бо ці недуги мають свою окрему клінічну картину і рідше спонукують людину думати, що в них серцева недуга. Ми згадали кілька випадків болів у грудях, які без особливої клінічної картини можуть симулювати вінцеву недугу серця.

Розпізнавати кожну, навіть найменшу недугу, самому — не рекомендується. Кожна з них, хай і проста, краще хай досліджується лікарем, бо лише тоді можна застосувати правильне лікування.

НАША ПОШТА

ВП М. С. Вінніпеґ. Подібний запит, як Ваш, уже кілька разів повторювався від інших читачів. Тож повідомляємо Вас та інших зацікавлених: наші передачі на медичні теми в „Голосі Америки" йдуть щотижня двічі — зранку і ввечері кожної середи за київським часом. Це означає, що слухати їх в Канаді або ЗСА можна у вівторок ввечері і в середу зранку під час реґулярних передач „Голосу Америки" українською мовою. Дякуємо за теплого листа. Ми також думаємо, що професійна людина „винна щось своєму народові", тому й робимо те, що скромними силами можемо зробити.

О. Гайський

ДО ЗАВЕРШЕННЯ ГАРВАРДСЬКОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ

(2)

Голова Окружної Ради ФКУ в Огайо й Лорейнського Відділу — Богдан Дейчаківський оферує мешканцям Огайо безвідсоткові позики для пожертв на ФКУ-ГЦУС у лорейнській кредитівці, а всім збирачам — тактику збирання грошей „для Лорейн". Полягає ця тактика в тому, що від жертводавця не тільки здобувається гроші, але ще й зобов'язується його здобути таку саму суму в одного чи й більшого числа друзів (мовляв, відбийся! чому ти маєш жертвувати, а він — ні?..) Така лорейнська „відбиванка" виявилась дуже практичною: 65 жертводавців цієї малої громади дали понад 25 тисяч долярів. Б. Тарнавський заявив: „Якби так усі громади жертвували, то ФКУ переступив би вже... 7 мільйонів долярів" — отже, можна б уже мати два й три такі українознавчі центри, як у Гарварді!

Хто має вуха — хай слухає. Хто має українську душу й серце — хай жертвує!

***

Подвоїти свої дотеперішні здобутки на ФКУ зобов'язалися: Лорейн — 25 тисяч долярів (з того 10 тисяч уже „заготовлені"!), Піттсбурґ — 26 тисяч, Янґставн — 10 тисяч, Бостон — 20 тисяч, Ню Бронсвік — 15 тисяч. Молодий прокуратор Мирослав Смородський із Кліфтону-Пассейку обіцяв дотеперішню збірку 6 тисяч „заокруглити" до 50 тисяч...

А інші?

Ми говорили з представниками цих „інших" про їхні пляни й декларації. Відповіді звучали так само, як у громадянина Івана Стадника з Парми в Огайо. Коли він приніс у Клівленді свою пожертву, а його спитали де й коли він задеклярував свою суму (щоб можна було знайти його картотеку), він сказав: „Я зробив собі деклярацію в своїм серці... Одні роблять таку „деклярацію ін пекторе" зі скромности, інші з обережности, а три чверті просто тому, що не мали змоги на з'їзд прибути. Ждемо їхніх заяв.

В закінчення цього відступу хочеться написати оду до лорейнських пробойовиків за те, що вони в мініятюрі показують наші закопані таланти і спроможності.

Писав минулого року жіночий критик з Европи: „Ми жахалися суми 4 мільйонів долярів" (потрібних на встановлення п о вноцілого ГЦУС)...

Чому ми не жахаємося конфронтації того, як багато ми повинні робити і як багато можемо зробити — але як мало робимо!?

***

Замітніші думки — пропозиції звітодавців і дискутантів:

Інж. В. Лагошняк, голова Комітету ФКУ — Клівленд: „Ми тупцюємо 50 років навколо фольклору, і зовсім забули про українську науку... Не зважаймо на перешкоди: великі діла завжди зустрічали опір малих людей. Жертвуючи гроші на ФКУ, поінформуйтеся, чи фірма, де працюєте, має дорівняльний фонд (по-англійському: „мечінґ фанд"). Якщо має, п о і нформуйте про те свого, чи найближчого, представника ФКУ — він дістане від тієї фірми ще раз таку саму суму, яку ви пожертвуєте на ФКУ".

Проф. М. Пелешенко, Рочестер Н. Й.: „Наша слабість — брак інформації англійською мовою. Не використовуємо а м е риканської преси для пропаґування ГЦУС"...

Д-р Олександер Сидорак, Янґставн, Огайо: „Виготовити на видних місцях списки жертводавців по громадах! Добитися с п і в п раці священиків" (та ж прогарвардський заклик підписала наша церковна гієрархія)...

Проф. Яким з Ен Арбор, Мич.: „Включити до кампанії Канаду!"

Ст. Спринський: „Дбати про тестаменти людей на ФКУ-ГЦУС!"

Б. Дейчаківський з Лорейн в Огайо: „Змінити — розширити статут для творення нових відділів і окружних рад та розроблення плянованої праці на довгу мету. Гарвард, то пролог — не епілог, початок, а не кінець нашої д і я л ь н о с т и" (справу статуту передано на розгляд і полагодження Головній Екзекутиві)...

В закінчення інж. В. Лагошняк підкреслює велику жертвенну працю жіноцтва, як пані: Марія Хемич, голова ФКУ Ню Йорк — д-р Ірена Падох, мґр Орися Лагошняк — Клівленд, Мирослава Ліщак — голова ФКУ в Янґставні, Ольга Дужа в Детройті, душа Ютики — Ярослава Томич, К а м і л я Смородська в Пассейку, Марія Стефанів — голова ФКУ в Пассейку, Христя Кий в Честері і „їхнє ім'я: леґіон". Треба сподіватися і вірити, що все наше славне, свідоме жіноцтво, з природи призначене для будування конкретних справ і вартостей, в останній рік нашої кампанії відгукнеться на потребу часу і „капелюхами — чи пак банкнотами — закриє цю потребу".

Підписаний під цими образками О. Гайський дякує українській пресі за підтримку і просить не відкладати „з о г р і вання до пожертв" на останній час. Було б дуже корисно — спочатку раз на місяць, потім крещендо щотижня, а під кінець щодня — подавати „ГЦУС кавнт давн", щоб збирачі і жертводавці ясно бачили, скільки часу (днів) лишиться до кінця збірки.

***

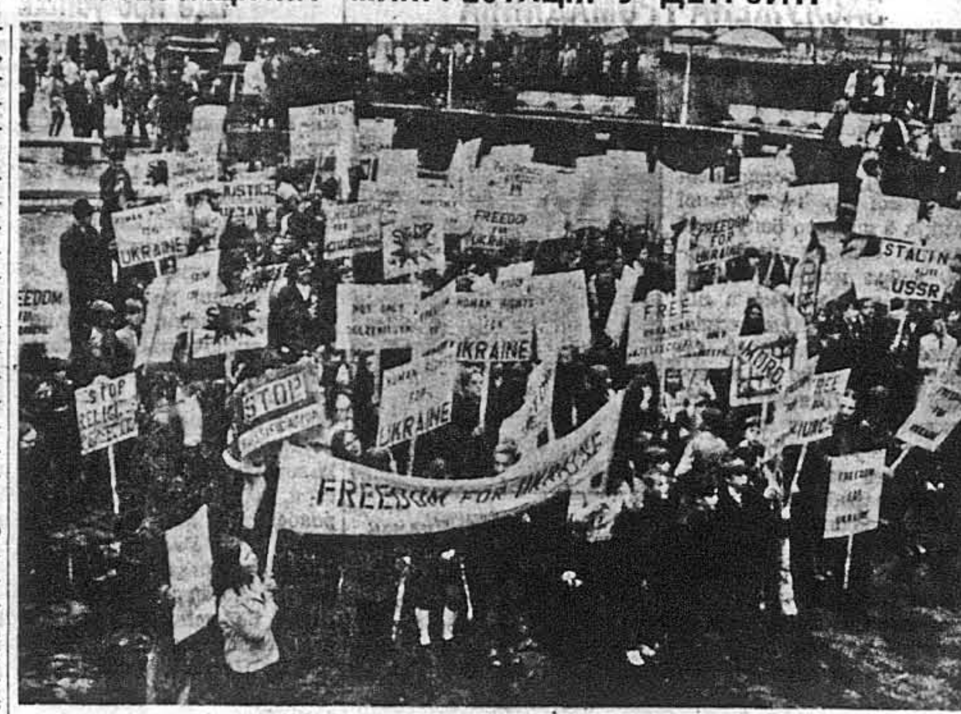
Свіжим подувом війнуло від виступу докторанта історії в Гарварді — неофіта Павла Моґочі. Син уроджениців Америки (мати — закарпатська українка, батько — не українець) бравурно старається говорити українською літературною мовою, тут і там ще спотикаючись на неправильний наголос чи закарпатський діялект. Симпатичний бльондин почувається до українства та до обов'язку служити українській справі! Побувавши недавно на Закарпатті, привіз собі звідти свідому українську жінку — справа етнічної ідентичности була остаточно полагоджена.

Моґочі говорить дуже серйозним тоном, більшість своїх речень починає словом „ми". Звітує про акцію студентів ГЦУС в обороні арештованих діячів культури в Україні (листи до Президента Америки й законодавчих установ), про писання статтей до впливової американської преси, про самовключення студентів у збіркову кампанію ФКУ на завершення нашого Гарвардського центру. З а к л и кає орієнтуватись на власні сили й засоби: „...будемо мати лем то, що самі собі збудуємо"... Звітодавець був редактором останнього числа „Рецензії" — журналу ГЦУС, де наші студенти на очах всього наукового світу (бо під знам'ям Гарварду) словом і документальними світлинами текстів нещадно викривають усі фальшивки в так званих наукових виданнях так званої Української ССР.

Студент Адріян Сливоцький під оплески учасників З'їзду передає привіт від новопозисканого члена Головної Екзекутиви — о. Степана Чомка, звітує про своє й товаришів „хождєніє в народ" і заявляє: „Тепер ми розуміємо трудноці, розуміємо старшу ґенерацію. Але спокоєм і витривалістю в праці ми таки здобудемо ціль".

(Далі буде)

ВЕЛИЧАВА ПРОТЕСТАЦІЙНА МАНІФЕСТАЦІЯ У ДЕТРОЙТІ

Учасники Маніфестації в Детройті з транспарентами

22-го лютого ц. р. з ініціятиви 96-го Відділу СУА, очолюваного Вірою Андрушків і місцевим Відділом ТУСМ-у постав тут Комітет Оборони Переслідуваних в Україні: д-р Василь Витвицький — голова, Віра Андрушків, Михайло Смик і Остап Квітковський — заступники голови, Борис Потапенко — екзекутивний керівник, Марія Зарицька — секретарка, Іван Лотоцький — фінансовий референт, Галина Конопада, Мирослава Бараник і Любомир Татух — референти зовнішніх зв'язків і Богдан Кліт — пресовий референт.

На засіданнях опрацьовано плян переведення маніфестації. У зовнішній акції Комітет нав'язав контакт з місцевою англомовною пресою, радіовими і телевізійними станціями, щоб при їх допомозі познайомити мешканців метрополії Детройту з арештами українських діячів, які виступають проти русифікації України. У висліді цієї акції у щоденнику „Детройт Фрі Пресс" 19-го березня появилося інтерв'ю, яке відбулося 9-го березня поміж репортеркою цього щоденника і представниками Комітету, а перед маніфестацією згаданий щоденник і „Детройт Нюз", як також радіові і телевізійні станції інформували читачів і слухачів про ціль української ортестаційної маніфестації.

5-го травня о год. 9 ранку в „Детройт Пресс Клаб" відбулася пресова конференція, на якій Остап Квітковський і Борис Потапенко від імени приявних членів Комітету відповідали на питання репортерів місцевої англомовної преси і інформували їх про терор московського комуністичного режиму на українських землях.

7-го травня накрапав холодний дощ. Та це не зупинило українців взяти масову участь в маніфестації. Вже перед другою годиною по полудні на коридорі перед входом до т. зв. версальської залі, в якій відбулася маніфестація, метушилися гуртки дітей, молоді і старших. При столах пані роздавали і приймали вже підписані петиції до Президента, сенаторів і конґресменів і секретаря Об'єднаних Націй — зібрано яких дві тисячі.

Маніфестація почалася о год. 3-ій при участи кругло трьох тисяч осіб, які вщерть виповнили залю. Між присутніми — багато молоді. Під стінами установилися хлопці і дівчата з транспарентами, на яких англійською мовою написано різнородні кличі, як „Фрідом фор Юкрейн" і йому подібні. Всіх транспарентів було двісті. Голова Комітету д-р Василь Витвицький передав провід маніфестації заступниці Вірі Андрушків. Американський гимн відіграла на фортепіяні Богданна Федорак.

У вступному слові п-і В. Андрушків заявила, що хвиля арештів українських діячів культури наступила після рішення ЦК Комуністичної Партії Совєтського Союзу — зліквідувати підпільні публікації „Хроніку поточних подій" — російською і „Український Вісник" — українською мовами і підкреслила, що сьогоднішня маніфестація є тільки початком акції проти терору московського комуністичного режиму в Україні.

Конґресмен Джеймс О'Гара заявив, що він вповні підтримує зусилля вільних українців допомогти переслідуваним братам і сестрам в Україні, яким забороняється писати і говорити правду. „У їхній обороні мусите ви вставлятися перед вільним світом" — сказав він.

Промова студента Бориса Потапенка була переплітана фактами терору і залякування українців, які не хилять голов і боряться за свої права, ґарантовані совєтською конституцією, яка на ділі нічого не ґарантує й існує тільки для замилювання очей вільного світу.

На залі були присутні представники литовців, латвійців і словаків, яких представлено і привітано. Марія Зарицька відчитала привіти, які наспіли від: секретаря федерального Державного Департаменту, губернатора Мичиґену Міллікена, міської ради Детройту у формі резолюції, посадника Дітройту Грибса, який проголосив 7-го травня Днем Свободи для України, посадника Воррену Бейтса, посадника Гемтремку Войтовича і посадника Дірборну Габера.

З черги забрав голос, по-англійськи, професор Колюмбійського університету в Ню Йорку, д-р Володимир Одайник, поділивши хвилю арештів в Україні на кілька періодів, починаючи від 1965 року по сьогоднішній час. Він подав числа і прізвища засуджених у кожному періоді часу і доказував, що совєтський режим є тільки продовженням царського режиму.

На сцені представлено, виконану малярем Р. Бараником, тюрму з ґратами, над нею серп і молот, а до ґрат приковані руки. Студент Нестор Щербій, відчитавши „Останнє слово" Валентина Мороза, керував драматичною інсценізацією, яку підготовили і виконали студенти, члени ТУСМ-у. На долівці сцени стояв совєтський прапор, а біля нього лежали два тризуби і український прапор. Зі зв'язаними руками увійшли п'ятеро арештованих (три студентки і два студенти) і відповідно до слів Нестора Щербія виконували різні рухи, наприкінці їхні звільнені руки кинули на долівку совєтський прапор і піднесли обидва тризуби і український прапор.

Студент Ігор Стояловський відчитав резолюції, які присутні одобрили оплесками і на цьому маніфестацію на залі, яка тривала півтора години, закінчено відспіванням українського національного гимну.

Маніфестанти уставилися п'ятками до походу, який посувався в напрямку до площі ім. Кеннеді. На чолі походу ішли священики обох віровизнань, за ними прапороносці з прапорами, члени молодечих і ветеранських організацій, а за ними громадянство. Під час походу безперервно скандовано клич „Фрідом фор Юкрейн", при чому вирізнювалися дзвінкі голоси дітей і молоді, які гордо несли транспаренти.

Продовження маніфестації на площі ім. Кеннеді відкрив Остап Квітковський. Промовляли адв. Віктор Боровський і Іван Коляска з Канади. Цю фазу маніфестації закінчено відспіванням пісні „Боже Великий, Єдиний".

Перебіг цієї маніфестації описали місцеві англомовні часописи („Макомб Дейлі" і „Детройт Нюз" 8-го травня), а телевізійні станції показували уривки з неї (канал 7 в неділю 7-го травня, о год. 11:30 вечора, а канал 2 в понеділок, 8-го травня, о год. 8:30 ранку і 12-ій вполудне).

Маніфестацію зорганізовано на широкій громадській базі з участю нашої молоді, зокрема студентів, тому і вийшла вона імпозантно.

Франц Липецький

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА

Перша Українсько-Американська Республіканська Конвенція стейту Ню Йорк

Сиракюзи, Н. Йорк — 3 і 4-го червня 1972 в готелі „Сиракюз" відбудеться Перша Стейтова Українсько-Американська Республіканська Конвенція, якої спонзором є Українсько-Американський Республіканський Клюб Центрального Ню Йорку, і, яка являється першою того роду етнічною політичною Конвенцією делеґатів Нюйоркського стейту та гостей з інших стейтів.

Свою участь у Конвенції вже зголосили такі громади, як Бінґгемтон, Ельмайра, Боффало, Керґонксон, Кортленд, Ню Йорк Сити, Олбані, Освіґо, Рочестер, Сиракюзи, Трой, Фінікс та Ютика; дальші зголошення надходять. Українсько - Американський Республіканський Клюб Центрального Ню Йорку в Сиракюзах був зорганізований в 1970 р., його теперішнім президентом інж. Левом Сосновичем і вже в попередніх федеральних, стейтових і місцевих виборах Клюб і його членство брали активну участь.

Увечорі в п'ятницю 2-го червня почнеться реєстрація делеґатів і продовжуватиметься в суботу перед полуднем, як теж і прелімінарні наради представників делеґатських груп з поодиноких громад. В програмі дводенних нарад будуть програмові доповіді та доповіді про стан передвиборчої кампанії Республіканської Партії, про сучасний політичний стан в Україні і переслідування українських інтелектуалістів комуністичним режимом і про комуністичну небезпеку і агресію в світі. Працюватимуть різні комісії, вибрані Конвенцією.

Конвенція зверне належну увагу на плянування спільної передвиборчої стратеґії, в рямцях Республіканської Партії, разом з іншими етнічними групами. Численна і активна участь українських делеґатів дуже побажана тому, що майбутні впливи української групи в Америці на політику уряду і наші можливості допомоги поневоленій Україні, великою мірою, залежать від наших успіхів у стейтових і місцевих виборах. До участи запрошена українська студентська молодь, а її суґестії і практичні поради щодо виборів у листопаді 1972 року радо візьмуться до уваги.

Конвенція закінчиться бенкетом у неділю по полудні, а в її мистецькій частині візьмуть участь знані артисти українсько - американського мистецького світу. Дальші інформації про Конвенцію, визначних гостей і промовців та ін. будуть проголошені незабаром. Інші інформації можна дістати від місцевих українських чинників Республіканської Партії.

Популярно-наукові доповіді про наркотики

Заходами Т-ва Українських Інженерів, НТШ — Осередку у Філядельфії, Українського Лікарського Т-ва, та Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів, у Філядельфії відбулась 6-го травня 1972 р., дуже цінна популярно-наукова конференція, присвячена наркотикам. Конференцію відкрив д-р Олександер Білик, голова Т-ва Українських Інженерів у Філядельфії і насвітливши важливість конференції, вказав, що українські професійні та наукові товариства почуваються до обов'язку інформувати своє громадянство про різні складні справи, а головно про наркотики, які можуть знищити людину фізично, духово та морально. По відкритті, д-р Білик передав ведення конференції др-ові Романові Максимовичеві, який є професором біології на університеті Віллянова. Д-р Максимович проводив хемічною частиною доповідей, а другою частиною, медичною, проводив відомий наш лікар, д-р Роман Дикий. Конференція проходила на високому академічному рівені, а доповіді були виголошені по черзі доповідачами: д-р Я. Заліпський говорив про хемічну структуру наркотиків, та про їхню індентифікацію. Д-р М. Диміцький говорив про хемію та фармакологію маріхуани. Д-р І. Головінський про психологічні аспекти наркоманії, д-р О. Черник про клінічні аспекти наркотиків, а д-р С. Новосад дав досить обширні інформації про лікування наркоманії. доповідачі виявили компетентність у тих справах, та знання, як теж свого роду тактовність, бо всі зуміли обмежитись до означеного їм часу, 20 хвилин. Запити та дискусію проводив д-р Дикий, при чому виявилось, що більшість не знала цього, що маріхуана, це звичайна наша конопля, а головно її олія з сім'я, та екстракт з квіту та верхньої частини листя. Щодо куреня, то вживають висушений квіт і листя.

Конференцію закрив д-р І. Куйдич, голова Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів. Він вказав, що було б доцільним, щоб доповідачі помістили свої доповіді в пресі, щоб ті відомості продістались до якнайширшого кола українського суспільства. Він також звернувся до молодечих організацій, щоб вони з тих доповідей, та подібних, зробили плити, чи тасьми, та час до часу їх передавали на своїх сходинах.

По закритті, організатори конференції приймали присутніх кавою, та солодким, при чому завелась приємна, товариська гутірка. Всі висловлювались за тим, щоб такі конференції зорганізувати частіше.

М. Д.

МІЖНАРОДНІ ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

У середу, 24-го травня ц.р. відбудуться на площі Фарчерз Гров в Юніон, Н.Дж., Міжнародні футбольні змагання: „Чорноморська Січ" з Нюарку проти „Т.У.С. Зенелягер Ф.К." з Західньої Німеччини. Початок о год. 8-ій веч. Можна ще зголошуватись до спортової школи „Ч.Січі" до кінця травня ц.р.: Ukrainian Sitch Sports School, 680 Sanford Avenue, Newark, N.J., 07106.

ВІСТІ З ТОРОНТА

Журналістична Стипендія. Управа Спілки Українських Журналістів Канади, на засіданні Управи, 28-го лютого ц. р. ухвалила й проголосила конкурс на стипендію журналістики в Канаді, на рік 1972 - 73 у висоті 500 долярів. Подання враз з відповідними інформаціями про кандидата, чи кандидатку та рекомендації українських церковних чи світських організацій, надсилати найдалі до 1-го липня ц. р. на адресу СУЖА, 140 Батгурст стр. Торонто 2 Б. Онтаріо.

Великодні Свята в Торонті. Переповнені храми Божі під час страсного тижня та Плащаниці і Христового Воскресіння підкреслювали тверду віру наших громад і цілої спільноти, у воскресіння української правди. У катедральних церквах православної і католицької врочисті Служби Божі відправляли Високопреосвященні Владики, та передавали свої святочні слова. Численна участь у Богослужбах нашої молоді, а опісля виведення ними традиційних гагілок, були розрадою нашої спільноти. На українських радіопрограмах лунала пісня Христового Воскресіння та побажання і привіти наших Владик представників установ, організацій, товариств. У Томину неділю майже в усіх парохіях і народних домах відбувалися многолюдні спільні свячені з відповідними святочними програмами, молодечих організацій, рідних шкіл, хорів і гагілок.

Ширші сходини Об'єднання УП. Об'єднання Українських Педагогів Торонта влаштувало, 28-го квітня ц. р. ширші сходини свого членства з відповідною програмою і часм. Сходини відкрив і ними проводив голова ОУП — В. Дідюк. Оксана Соколик висвітлила фото-прозірки Страстей Христових в Оберамербау в Баварії з коментарем-історією започаткування щорічних вистав Христових Страстей. Опісля прелеґентка відповідала на ряд запитань. Приявні підкреслювали потребу повторення цієї програми в наших рідних школах та окремих організаціях. По обговоренні ще деяких організаційних справ Об'єднання, приявні ще довго у товариській формі за часм обмінювались думками на різні теми.

Дівочий хор „Веснівка". Дівочий хор „Веснівка" вибирається у дорогу до Америки, та за спонзорством чоловічого хору „Прометей" у Філядельфії, влаштовує 21-го травня в Кук Джуньйор Гайскул у Філядельфії свій черговий концерт. Дівочий хор „Веснівка" під проводом К. Зорич - Кондрацької, та при фортепіяновім супроводі З. Кушпети, став одним із кращих наших молодечих хорів, та наполегливою працею здобуває признання і успіхи.

XII Крайова Конференція ЛВУ. 22 і 23-го квітня ц. р. відбулася в Торонті 12-та з черги Конференція найчисленнішої організації в Канаді, ЛВУ, якою завершено 23-ліття її існування. 131 голосів делеґатів заступали 65 Відділів ЛВУ і ОЖ ЛВУ разом із членами центральних органів. По ділових звітах, переведеній дискусії, уділенню абсолюторії та вислуханні двох доповідей: д-ра Б. Стебельського і мґр Ю. Шимка, обрано нові керівні органи ЛВУ і ОЖ ЛВУ. Їх і надалі очолив д-р Р. Малащук, ОЖ ЛВУ М. Солонинка. До обох Управ увійшло поважне число молодих людей. На закінчення першого дня нарад, 22-го квітня увечері у великій залі Українського Дому відбувся бенкет ЛВУ, в якому взяло участь понад 400 осіб. Молитву провів о. М. Стефанів, а програмою керував адвокат Б. Жаровський. Слово з нагоди Конференції виголосив д-р Р. Малащук. З привітаннями виступали: рад. В. Бойчук, що заступав посадника Торонта, Д. Степаняк — від Централі ОЖ ОЧСУ, В. Мазур — голова УНП і ОЧСУ, мґр Т. Буйняк — Головна Управа СУМ. Головну промову виголосив Пол Гелер, кол. міністер федерального уряду і голова нової суспільно - політичної організації „Екшен Кенада". З письмових привітів відчитано від: Верховного Архиєпископа Кардинала Кир Йосифа, Митрополита Максима, голови Проводу ОУН і АБН, Ярослава Стецька, та телеграму від лідера опозиції в Оттавському Парляменті Р. Стенфільда. Понад 70 інших привітань, а між ними і УНС будуть надруковані у пресі, а опісля у Конференційному збірнику.

Загальні збори КУК. 21-го квітня ц. р. о год. 8 веч. у приміщенні Українського Народного Дому при вул. Ліппінкат, відбулися чергові річні загальні збори Відділу КУК. Понад 60 учасників, представників складових організацій (28-ох) були учасниками загальних зборів. Зборами проводила Президія: В. Дідюк — голова, інж. О. Курис — заступник, П. Харидчак і І. Курман — секретарі. По звітах уступаючої Управи, дискусії, уділено абсолюторію, одноголосно обрано нову Управу очолену попереднім головою інж. Б. Максимцем і секретарем д-ром В. Мужем. У складі Управи КУК, щораз більшу і активнішу ролю відіграють наші молодші професіоналісти, бизнесмени, студенти. У минулій каденції Управа Відділу КУК мала доволі різних проблем, а одна із важливіших, це відвідини Косиґіна, під час яких поліція потурбувала багато учасників, з приводу чого було заряджене переслухання багатьох свідків і винесення рішення. Важливою справою був також і Конгрес КУК, відвідини прем'єра Канади Труда Совєтського Союзу і невдачного виступу порівняння арештованих в Україні з Квебецькими сепаратистами і тп. Однак Управа під проводом голови інж. Б. Максимця вив'язалась із своїх завдань, за що загальні збори винесли признання.

Пісня і її творець. Під таким кличем відбувся 30-го квітня ц. р. в Українському Домі вечір пісень Богдана Весоловського. Багато учасників цього вечора, а зокрема любителі легкого жанру мали нагоду послухати мелодійно - настроєвих пісень композитора Б. Весоловського, який недавно помер, залишаючи ряди сучасних українських композиторів. Виконавцями цього вечора були: Тамара Елдер — контральто, Соня Рогожинська — меццо-сопрано, Антін Дербіш — баритон, Павло Рудко — тенор, тріо „Троянда", Квартет „Верховина", оркестра Зази. Монтаж приготовив Левко Гусин з Монтреалю. Координатором програми був В. Довганюк. Дохід з вечора призначено на Шевченківську Фундацію при КУК, як символічний пам'ятник заслуженому українському композиторові.

Ювілейний бенкет. З приводу 40-річчя Українського Визвольного Фонду, відбувся 22-го квітня ц. р. у Готелі Парк Пляза святочний бенкет з участю понад 250 осіб. Між учасниками прибули гості з: Монтреалю, Оттави, Судбури, Віндзору, Гамілтону, Ст. Кетерінс, Дітройту і інших. Головним промовцем був ред. Олег Штуль-Жданович з Парижу, голова ПУН, та федеральний міністер з Оттави — Дж. К. Мунро. Між почесними гостями були: Митрополит УПЦеркви Михаїл, єпископ УКЦеркви Кир Ізидор, міністри І. Яремко і Алан Ґросман з дружинами, Місс Кенада, Богданка Савицька, Степанія Савчук, Гнат Поворозник, Суддя Богдан Дніпро, д-р Д. Квітковський і д-р М. Суховерський та багато інших. Квитки вступу як повідомляє англійська преса були по 1.000 дол. та принесли поважну суму, яка використана на видавання захалявної літератури з України, та на оборону ув'язнених.

У пам'ять командира УПА. 5-го березня ц. р. у 22-го річницю геройської смерти командира УПА сл. п. генерала Тараса Чупринки — Романа Шухевича відправлено урочисту Службу Божу в Святомиколаївській Церкві, при вул. Квін-Белвудс у намірені українського народу, та жалобну панахиду за спокій душі командира УПА. Організовану участь у Богослуженнях взяли із своїми прапорами: 5-ий курінь українського пластового юнацтва, ім. Т. Чупринки на чолі із зв'язковим Пластовим Сеньйором Рр Копачем, Т-во колишніх вояків УПА, Об'єднання кол. вояків УПА, Українська Стрілецька Громада, Братство кол. вояків УД УНА. По Службі Божій Пластуни відбули свій апель у приміщенні школи Святомиколаївської парохії, де прочитано наказ присвячений пам'яті поляглого на полі слави Командира УПА.

Музичний Вечір. Старанням Батьківського Комітету при Музичному Інституті ім. М. Лисенка, відбувся 2-го квітня ц. р. у залі парафії Св. Покрови музичний вечір, ціллю якого було придбати фонди на закуплення інструментів, потрібних для доповнення струнної оркестри і створення повної — симфонічної. Програмою вечора проводив мґр Б. Голинський. Під час вечірки розіграно картину образотворчого мистця ЗСА Т. Трохименка, керамічні вироби І. Щумської Мороз, писанки П. Клим. У програмі вечора брали участь: струнна оркестра Інституту під проводом проф. І. Ковалева, Маркіяна Дубляниця-Гузар — сопранове сольо у супроводі оркестри Орест Ковалів — соліст-скрипаль, Марія Барабаш — арфа. При фортепіяні — Зенон Лавришин і Роман Познахівський. Власні поезії читає проф. Д. Струк. Велика заля церкви св. Покрови була переповнена старшими і молодими. Ідея створення повної симфонічної оркестри заслуговує на повну підтримку нашої громади.

Наукова Сесія. Управа Канадійського Наукового Товариства ім. Шевченка, вже за щорічним звичаєм вшанувала свого патрона Т. Шевченка прилюдно науковою сесією, яка відбулася 19-го березня ц. р. в приміщенні залі церкви Святомиколаївської парафії. Сесію відкрив голова проф. д-р Е. Вертипорох, та в слові вказав на невмирущість ідей Т. Шевченка, подав в загальному огляд річної діяльности, та поінформував про пляни і підготову до відзначення 100-річчя НТШ, яке припадає у 1973 р. Доповідь н.-т. „До проблеми Шевченкового світогляду" виголосив проф. д-р Богдан Романенчук. Наукова Сесія залишила враження з праці і діяльности під довголітнім проводом науковця і громадянина проф. д-ра Е. Вертипороха.

В. Дідюк

Ректор УВУ проф. Янів у Сан Франсіско

Приїзд ректора УВУ проф. Янева до нашої громади 27-го квітня ц. р. був пов'язаний з 50-ою річницею цього університету. Як і всі українські громади так і наша, свідомі ваги і значення одинокої вільної високої наукової установи у вільному світі, що стоїть на сторожі плекання і продовження дисциплін українознавства, одиноке заборолю оборони і правди української науки відповідно до згаданих критерій основно приготовились. Бюлетень Відд. УККА на передодні приїзду широко поінформував громадянство про ціль і завдання приїзду ректора. Обидва парохи з церковних амвон апелювали до парохіян і у висліді цієї наполегливої дії, жертвенність нашого громадянства була незвичайна. Коли взяти під увагу кількість громадян, які об'єднуються біля двох церков, а їх число не перевищує сотні, з поважним відсотком пенсіонерів, і зібрану жертву в сумі $2.500, то це вже незаперечний доказ любови, пошани, усвідомлення ваги і значення до установи, яку репрезентував ректор Янів, всього українського громадянства.

Відд. УККА, який зорганізував цю зустріч, намагався уприємнити кожну хвилину побуту дорогих гостей. Пишемо в плюральній формі, бо ректора супровожала його дружина Софія. Вони відвідали Стенфордський університет і його бібліотеки, Санта Клара університет і Каліфорнійський університет в Берклей, один із найбільших в Каліфорнії. Їм асистували викладачі згаданих університетів і кожний з них інформував про працю своїх університетів. Така поїздка і порівняльна аналіза праці поодиноких університетів напевно стане ректорові поштовхом для нових думок і позитивних іновацій в його адміністративній ділянці УВУ. Крім цього вони були особистими гостями обох парохів і інших родин. Короткий їхній побут дав їм теж можливість хоч частинно побачити красу Каліфорнії.

28-го квітня ректор доповідав на тему „Соціологічна аналіза творчости Ігоря Калинця на підставі „захалявних" поезій автора". Його глибока аналіза, емоційний стиль повний поетичного пафосу так зворухнули почуваннями приявних, що майже всі вони замовили поезії Калинця. На другий день в суботу Від. УККА влаштував бенкет на честь гостей. Під час бенкету ректор виголосив другу доповідь про історію УВУ. Опікувався гостями і їх представляв мґр О. Кладко, голова Відділу.

В. О.

Товариство Прихильників УНР у Фініксі відбуло річні збори

5-го березня ц. р. в залі української православної парафії відбулися річні загальні збори Т-ва Прихильників Української Народної Республіки.

Перед зборами пані з Т-ва почастували кавою і солодким усіх, хто був в цей день присутній на Службі Божій в церкві.

Збори — започаткував молитвою о. А. Ілинський, а відкрив голова Т-ва п. пполк. А. Генсуровський, підкреслюючи при цьому, що це є перші річні загальні збори нашого молодого Т-ва заснованого 18-го червня 1971 року. Потім вибрано Президію: голова зборів — настоятель парафії о. А. Ілинський, секретар М. Петренко.

Звіт з діяльности Управи склав голова Т-ва А. Генсуровський, дякуючи всім членам уступаючої Управи за їхню жертвенну працю та закликаючи всіх членів до ще більшої активної участи з праці Т-ва.

Звітував також голова Ревізійної комісії майор К. Джепель. Ревізійна комісія виявила, що всі записи у касовій книзі Т-ва — згідні з приходовими та розходовими документами і є у взірцевому порядку. Діяльність Управи Т-ва у звітному році була добра.

Зі звітів голови Т-ва та Ревізійної комісії присутні довідались, що Т-во за короткий час свого існування, ю не цілих 9 місяців, — зібрало Національного Датку та членських вкладок 220 дол., з яких 200 дол. переслано до централі в Ню Порку на Фонд УНРади. При заснованні Т-во налічувало 2 членів платників Національного Датку, а на сьогодні Т-во має вже 26 осіб платників — це треба вважати за успіх роботи Управи Т-ва, яка потрапила за короткий час в такій малій українській громаду об'єднати навколо великої ідеї УНР ідейних людей, які вклали і свої маленькі цеголки у визвольну українську політику — Національного Датку УНРеспубліки, в якого мета — це відновлення Української Демократичної Народної Республіки.

Загальні збори висловили уступаючій Управі, за енерґійну і безкорисну працю подяку й похвалу.

Загальні річні збори вибрали керівні органи Т-ва: пплк. А. Генсуровський — голова, хорунжий М. Бурда, інж. І. Литвиненко, п. М. Петренко та п. В. Левицький — члени Управи. До Ревізійної комісії вибрано: майор К. Джепель, п. С. Салянек та п. Т. Гарпчак.

На цьому збори закрито.

Іван Литвиненко,
секретар Т-ва Прих. УНР.

НЕЗАБУТНІЙ ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР

Часто на сторінках нашої преси порушуються проблеми, пов'язані з нашими дітьми й молоддю. Факт, що ми батьки глибоко стурбовані майбутнім своїх дітей в обставинах, в яких нам доводиться їх виконувати. Нашими намаганнями хочемо у тому чужому морі щоденного оточення зберегти в нашій дитині те, що нам найдорожче, те, що ми привезли з рідної землі. Ми стараємося вщепити в душі й серця наших дітей бодай частину своїх національних почувань, своїх історичних і культурних надбань і гордощів. Доказом наших старань є суботні Школи Українознавства, які працюють з великим зусиллям батьків і вчителів по всіх місцях нашого поселення. Ми батьки підтримуємо ці школи морально й матеріяльно. Допомагаємо в домашніх завданнях, зводимо „бій" за ці суботи. Деякі з нас ще дальше „ходять до школи", хоч давно покінчили своє навчання. А все тому, що розуміємо, що кілька годин навчання на тиждень, аж ніяк не може дати учневі того знання, чого нас навчали роками на рідних землях у Рідних Школах. Є такі, що махнувши рукою здають „позиції у тому двобою", але є „нескорені" і серед батьків і учителів, які своєю наполегливістю допомагають своїм дітям завершити своє навчання українознавства — матурами.

Літературний вечір, якому хочу присвятити кілька слів був якраз доказом, що ті всі зусилля однак платять сторицею. 23-го квітня 1972 р. на запрошення Комітету сприяння Видавництва Української Енциклопедії загостили до Рочестеру учні Школи Українознавства ім. Лесі Українки в Сиракюзах зі своєю довголітньою і неструдженою директоркою мгр Марією Логазою. Цей літературний вечір, присвячений творчості сучасних поетів в Україні, залишив незабутній спомин у присутніх. Молоді сівачі українського слова своєю поставою і виконанням програми, доказали, що „наша дума, наша пісня не вмре не загине", як наш геній Тарас Шевченко пророкував більш як сторіччя тому.

Програма вечора була опрацьована на високо - мистецькому рівні, й тому заслуговує на щире признання.

Відкривається куртина, на почесному місці - столику скромний портрет Алли Горської, прикрашений калиною, а збоку свічник - трійця, різьблений з дерева, пам'ятка XУШ століття, передана недавно з України. За довгим столом учні - виконавці у вишитих блюзках і сорочках. Програму відкриває директорка школи мгр М. Логаза. Коротко та ядерно з'ясовує теперішні події на рідних землях, про долю Алли Горської і всіх тих „шестидесятників" нескорених мистців слова й культури, що мають відвагу й силу протиставитись ворогові у винищуванні українського духа. І тут нагадуються слова Тараса Шевченка: „Не скує душі живої і слова живого". По відкритті мгр М. Логаза передає ведення програми самим учням. Точки чергуються пливко. Слово про Аллу Горську виголошує Ірина Черніга, уч. 9-ої кл. Дальше йде доповідь Оксани Сеник, уч. 12-ої кл. „Сучасні поети-мистці України". Не можу промовчати свого вислову захоплення й подиву до тієї молоденької учениці, уродженки чужини, яка своєю чистою літературною, милозвучною мовою читала свою доповідь переплітаючи її віршами, рецитуючи їх з відчуттям і любов'ю. Доповіді переплітали́ся віршами і піснями в супроводі гітари учениці 12-ої кляси Лідії Войтович. „Києве мій" слова Д. Луценка, муз. І. Шамо, пісня линула до нашої золотоверхої столиці, про яку ті молоді учні знають тільки зі сторінок історії, що вивчають в Школі Українознавства. Доповідь „Поетеса Ліна Костенко" сказав Ігор Федорович, 10 кл. Вірш Л. Костенко „Доля" — Ліда Косяк 10 кл. Пісня „Ми підем де трави похилі" — сл. А. Малишка, муз. П. Майбороди. Три вірші Л. Костенко: „Тиха щедрість" — Андрій Середицький 9 кл., „Естафети" — І. Михайлів 9 кл. і „Я прощаюсь з рідним краєм" — О Мазурок 8 кл. „Білі каштани" — сл. А. Малишка, муз. Майбороди співають молоденькі голоси, хоч не професійні, а чисті, щирі й переконливі. Публіка спонтанними оплесками нагороджує молодих артистів рідного слова. Однак програма мусить продовжуватись, бо їх жде поворотна дорога домів, а завтра школа. Доповідь „Поет Василь Стус" — Юрій Богатюк 10 кл., тут вплетено два вірші В. Стуса „О журлива тополе" Андрій Богатюк 7 кл. і „Сто років як сконала Січ" — Борис Гудзяк 7 кл. Ці два наймолодші рецитатори ще дитячими голосами сильно і з відчуттям відтворюють те могутнє слово поета „.... Раби зростають до синів своєї України-матері"! „Тихо над річкою" сл. С. Черкасенка, муз. Батюка. Доповідь „Поет Ігор Калинець" — Ліда Войтович 12 кл. і збірна деклямація того ж поета „Тремос над ще однією хресною дорогою" виконують: Л. Косяк, І. Федорович, І. Черніга, А. Войтович, О. Сеник, Ю. Богатюк, М. Качмар, І. Михайлів, С. Годжак, А. Середницький. Вірш І. Калинця „Містечко" О. Руцька 9 кл. „Виростеш ти, сину" сл. В. Симоненка, муз. А. Пашкевича „Можеш вибирати друзів і дружину, вибрати не можна тільки Батьківщину" витискають сльозу з очей слухачів. Доповідь „Василь Симоненко" — А. Войтович 12 кл. і вірші того ж поета „Ти знаєш, що ти людина" — Л. Жовніренко 8 кл. і „Злодій" — Г. Миколаєвич 10 кл. „Чому він злодій? З якої речі? Чому він красти пішов своє?" А дальше „Доказів мало"? Доказом будуть лантухи вкрадених вір і надій" — лунають голосом молодої учениці могутні слова поета. Вірш „Лебеді материнства" — М. Качмар 9 кл. „Можна все на світі вибирати сину, вибрати не можна тільки Батьківщину" летять зі сцени слова поета, як пригадка, як докір до наших молодих і старших слухачів. Ще один вірш Симоненка „Український Лев" — С. Годжак 9 кл. і ми, стеживши за програмою бачимо, що вона вже добігає кінця. Пісня „Як не любить Тебе" сл. Д. Луцева, муз. І. Шамо і наші молоді артисти встають і починають „Не пора не пора", до яких приєднуються з початку тихі зворушені голоси публіки, а згодом сильним і грімким „Ми поляжем, щоб славу й волю і честь Рідний Краю здобути Тобі!" закінчується цей насправді незабутній літературний вечір. Не було на залі людини, в якої не було б сліз зворушення на очах. Найкраще висловив своє признання молодим виконавцям і їхній директорці мгр М. Логазі присутній старий емігрант, що молодим хлопцем приїхав до Америки: „Я плакав зі зворушення. Ще ніколи жадна імпреза не залишила в моїй душі і серці такого сильного враження, а пробував я на багатьох". Думаю, що цими словами він висловив думки усіх приявних.

Як вияв вдячности і признання д-р С. Чорній, директор Школи Українознавства в товаристві двох учениць вручив китицю троянд від Управи Гуртка Батьків мгр Логазі. Ще довго приявні не розходилися домів. Кожний бо хоч одним словечком, хоч мовчазним стиском руки зі сльозою в очах хотів висловити подяку в першу чергу мгр М. Логазі, проф. Надії Сеник та їхнім учням за той корм душі, за іскорку надії, що наші діти таки не розгубляться в чужому морі оточення. Під вмілим і повним посвяти керівництвом виростуть на вірних синів і дочок свого поневоленого народу.

Ці учні також вкладають свою цеголку в будівлю майбутности, хоч їм далекої, але не менше дорогої Батьківщини. Водночас своїм виступом несуть моральну підтримку тим нескореним, що караються по тюрмах і засланнях за любов до свого народу і Батьківщини.

Управа Комітету ВУЕ приготовила перекуску для учнів і їхніх батьків, яким також належиться признання і подяка за те, що не жалівши ні часу, ні труду, привезли своїх дітей на цей виступ. Цю подяку висловив голова ВУЕ, підкресливши вагу навчання в Українознавчих Школах, де працюють повні посвяти наші одиниці.

Закликаю Управи і директорів Шкіл Українознавства: запрошуйте цих молодих сівачів українського слова до своїх осередків, приходіть зі своїми дітьми, хай всі чують і вчаться, так любити свою Батьківщину, як це нам дала доказ мгр М. Логаза з учителями і зі своїми учнями.

І. Б.

Українська Кредитова Спілка в Рочестері на порозі свого 20-річчя

З почуттям вдоволення й гордости відкривав голова, адв. В. Андрушин, 19-ті річні загальні збори Української Кредитової Спілки в Рочестері, що відбулися 5-го лютого 1972 р., відзначаючи при цьому постійний зріст цієї громадської фінансової установи та її велику й корисну працю, яку вона виконує для добра своїх членів. Цей зріст яскраво виявився на тлі річного звіту з попередніх загальних зборів, відчитаного секретарем Спілки п-ом Шутером. Звіт з праці дирекції за діловий 1971 р. в загальному аспекті на тлі економічної політики американського уряду, виголосив інж. К. Ґуран заступник голови, а подрібний огляд діяльности та стан Спілки, представлений на порівняльних таблицях, доповнив з'ясуваннями п. В. Гавриляк, управитель і головний касир Спілки та член Головної Управи ТУК. Його звіт ціхувало ствердження, що фінансовий стан Спілки є добрий, а її розвиток треба завдячувати членам, які розуміють велике значення кооперативної ідеї в житті громади. В цьому ж дусі висловився і контролер з рамени федерального уряду п. В. Гнатів, висловлюючи дирекції признання за вміло ведену господарку та за досягнення, які вона здобула своєю відданістю кооперативній ідеї.

Спілку засновано в 1953 р. Від цього часу, за словами управителя п. Гавриляка, вона виросла на 2 і 1/2 мільйонову установу. Звітовий рік без уваги на осообливі економічні обставини в житті країни, позначився знову успіхами, які є підставою духового підйому в праці та мають вплив на дальший розвиток Спілки. Дирекція працювала, в складі: адв. В. Андрушин голова, інж. Константин Ґуран заступник голови, Р. Шутер секретар, В. Гавриляк гол. касир і управитель, мгр В. Біловус 1-й заст. касира, інж. В. Делькевич 2-ий заст. касира, Любомир Білик 3-ий заступник, Єйна Михайло Олексин Іван члени дирекції. У своїй праці дирекція мусіла стежити за фінансовою політикою уряду та за проблемами господарського життя, створеними інфляцією і відповідно до цього провадити свою господарку. У висліді цього дирекція уважала за відповідне перевести знижку відсоткової стопи на морґеджі з 7 і 1/2% на 7%, а дальше на малі незабезпечені позички з 12% на 10%. Ці знижки не мали, одначе, впливу на процентову ставку за вложені ощадності, яка в звітовому році виносила 5.25% та все ще є вища як у приватних банках. У звітовому році оборотові фонди Спілки в порівнянні з попереднім роком збільшилися на 408.905 дол. (19.95%) і становили 2,459.008 дол.. Ощадності зросли на 378.897 дол. (20.16%) і становили 2,257.157 дол., а позички збільшилися на 503.206 дол. (33.81%) і становили 1.991.440 дол. Коли йдеться про відношення позик до оборотових фондів, то вони становили 80.99%, а у відношенні до вкладів 88.19%. На 31-ше грудня 1971 р. стан і рід позик представлявся так: консумційні — 735.207 дол., морґеджеві — 1,151.373 дол., на підклад уділів — 83.275 дол., студентські — 21.585 дол. За вложені ощадності, які становили 91.83% оборотових фондів Спілки, члени одержали 103.819 дол., у формі дивіденди. Вклади є зложені на 1838 контах, в тім членських є 1792, дитячих 22, спеціяльних 20 та інших 4.

Серед 69 кредитових спілок Рочестеру, наша українська Кредитова Спілка зайняла 5-те місце, а в системі кредитових установ об'єднаних в ТУК-у, Спілка на всіх наших 21 кредитових кооператив закваліфікувалася на 6-те місце.

Кредитовий Комітет в складі: М. Белей, В. Іванців, Ю. Боберський, К. Маньківський і В. Росоловський видав 397 позичок на суму 1,343.386 дол. Звіт, що його подав секретар Контрольної комісії п. В. Іванців виказав, що найбільше позичок затягнено на купно й поправу домів: 107 позичок на суму 806.775 дол. (60%). Друге місце займає рубрика на купно авт: 110 позичок на суму 213.465дол., (15.8%) а дальше підприємства: 9 позичок на суму 69.203 дол. (5.2%), на хатнє устаткування 2• на суму 29.989 дол. (2.2%), на освіту 19 позичок на суму 19.538 дол. (1.5%).

Контрольна комісія в складі: інж. Т. Чорнописький, М. Озарук і Л. Несторович. Крім переведення двох контроль, брали участь в щомісячних засіданнях дирекції, будучи в цей спосіб увесь час в курсі справ. Її звіт був ствердженням зросту Спілки під оглядом матеріяльним і організаційним, який треба завдячувати працівникам дирекції, які виконували свою працю згідно з вимогами законів для добра членів.

Праця дирекції і комісій не обмежувалася до діловодства. Їхні члени брали участь в нарадах ТУК-у та місцевих американських кредетових спілках задля морального і організаційного пов'язання та виміни думок в цілі кращого розвитку кооперативної ідеї та її реалізації в скупченнях, де ще кредитових спілок немає. Крім цього, інж. Ґуран і В. Гавриляк тісно співпрацювали з Пропаґандивно-Освітньою комісією, вміщуючи в квартальник „Кооперативна Думка" важливі для розвитку Спілки статті на актуальні — правного, організаційного та практичного характеру теми.

Звіт з діяльности Пропаґандивно - Освітньої комісії склав член дирекції і адміністративний референт квартальника „Кооперативна Думка" Л. Білик, вказуючи на його важливу ролю в приєднуванні членства. В склад цієї комісії, що її очолював Анатоль Калиновський, входили ще: М. Кознарський, Х. Довгалюк і Анна петрів. „Кооперативну Думку" видавано в кількості 800 примірників. Поміщувано в ній кожночасно звіти з фінансового стану Спілки та статті, в яких насвітлювано користі та догідності, які дає Спілка своїм членам та апельовано до громади, щоб включалася в її ряди, реалізуючи в цей спосіб глибокий зміст основного клича нашої кооперації на рідних землях з-перед 2-ої світової війни: „Свій до свого! 1792 членів, це число, яке далеко ще не вичерпує можливостей рочестерської громади, яка спроможна збільшити його трикратно, та в цей спосіб піднести свою установу на позем гідний нашого імени.

Звіти Управи доповнювали запити членів, на які відповідали дані референти, після чого на внесення голови Контрольної комісії інж. Чорнописького уділено уступаючій Управі абсолюторію. В склад нової Управи, на внесення Номінаційної комісії, яке прийнято одноголосно, ввійшли: До дирекції — адвокат В. Андрушин: голова, Михайло Єйна: 1-ий заступник, адв. Б. Венґльовський: 2-ий заступник, В. Гавриляк: управитель і головний касир, мгр В. Біловус: 1-ий заст. касира, інж. В. Делькевич: 2-ий заст. касира, Любомир Білик: 3-ий заст. касира, Р. Шутер: секретар, І. Олексин: член. Кредитовий Комітет: голова — М. Белей, секретар — Іванців В., члени: Боберський Юрій, Маньківський Карло, Карамушко В. Пропаґандивно-Освітня комісія: М. Вознарський, А. Калиновський, проф. В. Пилишенко, Х. Довгалюк і Л. Білик. Головою Контрольної комісії став інж. К. Ґуран, який зрезиґнував зі становища заступника голови, а секретарем мгр Я. Почапський. Дальший склад Контрольної комісії становлять: М. Озарук, І. Олексин і Л. Бах як члени. Богдан Венґльовський, 2-ий заступник голови, це молодий адвокат, випускник університету ім. Дж. Вашинґтона у Вашинґтоні Д.К., де студіював право, а по закінченні студій відбув 4-літню військову службу при летунстві, де в ступені сотника працював як адвокат і суддя. Після зложення адвокатських іспитів перенісся до Рочестеру, де працює по-своєму званні. При цьому вважав за відповідне включитися у працю в УККА та в УК Спілці, виставляючи собі похвальне свідоцтво та признання.

Крім пожертв на народні цілі, Дирекція закупила 15 книжок Ольги Косач „Леся Українка", М. Стахова „Україна в добі Директорії", Гайке „Українська Дивізія Галичина, Л. Лисак „Терпкі пахощі", О. З. „Світличний і Дзюба", анг., які розійшлися дорогою розіграші — даром поміж членів.

По зборах відбулася перекуска. Новообрана Управа Спілки, числить на допомогу рочестерської громади, бо вона служить для добра її членів і для добра українського імени.

К. М.

ЗАСЛУЖЕНА ГРОМАДЯНКА

Марія Демидчук-Чучман

Не для більш чи менш заслуженої хвальби, чи признання, але саме для підмічення з одного боку навантаження громадськими повинностями одним-одної особи, готової до громадської праці, а з другого боку, щоб вказати скільки громадського добра може придбати кожен з нас, хочемо в цій статті описати шлях однієї працьовитої людини й білянс її ще далеко не завершеної праці. Для яскравости прикладу йде тут про жінку, дружину і матір, яка до того багато своїх років мусіла ще заробляти для доповнення родинного бюджету, бо заробітки її мужа, українського журналіста, згідно з професійною традицією, не вистачали на хліб-сіль та освіту дітей.

До війни та прибуття до Америки нової, стотисячної української іміграції, громадянка, про яку мова, працювала в різних ділянках тодішнього, не надто розвиненого, громадського життя, з виразним пріоритетом журналістично-інформаційної та братсько-союзової праці.

На полі інформаційно-журналістичної праці вона була невідмінною пресовою референткою протягом чотирнадцяти років Окружної Ради СУА в Ню Йорку; в роках перед війною редаґувала Жіночу Сторінку Українського Золотого Хреста в органі Організації Державного Визволення України „Націоналісті" й писала статті про жіночу працю до щоденника „Свобода" та „Америка" й „Нашого Життя". Зацікавлення журналістикою завело її до членства в Союзі Українських Журналістів Америки та до гуртка жіночих журналісток в СФУЖО.

На полі союзовім наша громадянка була секретаркою та заступницею голови декількох конвенцій Українського Народного Союзу, виконувала різні обов'язки в своєму Відділі УНСоюзу та в Окружному Комітеті Відділів УНСоюзу великого Ню Йорку й в різних союзових комісіях і часто дописувала до „Свободи" про союзові справи, а зокрема про зобов'язання жіноцтва-членів УНСоюзу та про потребу всього жіноцтва забезпечитись та стати членками цієї великої організації. Але між всіми цими більш чи менш важливими й почесними постами найважливішим й найбільш спектакулярним є повних тридцять років секретарювання й фактичного керівництва одного Відділу УНСоюзу, який вона зайняла в раннім 1942 р. й пост, якого віддала в молодші, чи слід би сказати в наймолодші, бо студентські руки іншої активної жінки в 1972 р. На цьому пості вона добилася успіху, який тільки вийнятковим громадським діячам припадає в уділі й побільшила, це, що найважливіше, а саме членство Відділу на рівно 1.000 відсотків. Очолила Відділ з 28-ма дорослими й двома молодечими членами, а передала його своїй наступниці з рівним числом 300 членів! Тоді чи можна дивуватися, що наша громадянка була 12 років головною радною УНСоюзу. Тепер вона вже не занимає цього посту, бо не бажала більше кандидувати, але зате була обрана почесною членкою Головного Уряду УНС.

Зі загальної громадської праці слід подати її секретарювання в Об'єднанім Комітеті Українських Організацій Метрополітального Ню Йорку, який виконує функцію Відділу УККА на всю тутешню метрополію, секретарювання у Відділах СУА, діяльність в Окружній Раді СУА і в інших установах.

Після другої війни ряд років, від часу, коли до цього краю почала прибувати нова іміграція, вона присвятила найбільше праці зорганізуванню Переселенчого Осередку в Ню Йорку, який очолювала ввесь час переселенчої акції. Збирала гроші, одежу й висилала їх до таборів, до Німеччини й Австрії у найбільш тісній співпраці з ЗУАДК. Допомогла рядові українських імігрантських родин, знайти мешкання й працю та на постійно поселитися у Ню Йорку.

Каже відома українська приповідка, що „один в полі не вояк". Наша громадянка працювала для своєї громади не сама. Мала щастя знайти на своєму життьовому шляху таких, як вона сама, відданих громадських діячів, які зуміли гармонійно поділити свій час, сили й засоби поміж своєї родини у вужчому розумінні і поміж ширшу родину — свою національну громаду. Може й тому її праця принесла такі визначні успіхи.

Уважливий читач обізнаний в громадських справах української спільноти в цьому краю, вже, мабуть, відгадав про кого мова в цих рядках. Нічого нам далі зберігати таємницю. Мова про заслужену громадянку паню Марію Демидчук, колишню дружину відомого журналіста, правника і громадського діяча, покійного д-ра Семена Демидчука й теперішню дружину п. Чучмана, колишнього хорунжого Української Галицької Армії й активного учасника визвольних змагань, якому пощастило пережити побут у трагічному Чотирокутнику Смерти. Він саме, новий подруг п. Марії, забрав нюйоркській громаді заслужену, довгорічну громадську робітницю й на прощання її в дорозі до віддаленого Торонта, ми осмілилися її та її громадський труд поставити під приязну громадську цензуру, їй самій гукаючи: на все добре!

Я. П.

Вступайте в члени УНСоюзу!

Ще про успіхи нашої молоді

Галина Сущик

Українська молодь талантами та витривалою працею нераз вже здобула признання не тільки в українській громаді, але й серед американського оточення. До таких належить молода студентка з Плезантвіллє Сеньор Гайскул в Плезантвіллє, Н. Дж. — Галина Сущик.

Вступивши до цієї вищої наукової школи, Галина негайно включується в систему шкільних організацій. Бере активну участь в атлетичному дівочому клюбі, є секретаркою мовного клюбу, належить до шкільної оркестри, де вибирають її прапороносцем. У школі, протягом трьох років Галина була на листі найбільш здібних студентів „Мейджор Онор Студент". За успіхи Галині Сущик надано титул „Секретарі фор Нешенал Онор Сосасті" на 1973 рік. Окрім цього вона була ученицею школи моделювання, яку закінчила з відзначенням. Грає з замилуванням на фортепіяні, співає в хорі УПЦеркви свв. апостолів Петра і Павла в Милвілі, Н. Дж., залюбки вишиває і шиє. Вона—завжди посеред українського оточення. Її можна все зустрінути з батьками як не на „Союзівці" то на „Ольжичівці" і в українському Бавнд Бруку.

Галина закінчила з відзначенням школу українознавства при УПЦеркві в Милвілі, і тому не тільки говорить, але й читає та пише поправно українською мовою.

Батьки Галини, Софія і Теодор Сущики, це відомі наші бизнесмени-підприємці що є співвласниками модерного ресторану „Вейсайд Інн" в Вайнелені, Н. Дж. Батько Теодор є відомий громаді з його активної громадсько - політичної діяльности, а крім цього присвячує багато часу своїй церковній громаді — УПЦеркві в Милвілі.

Галина, її молодша сестра Марійка та батьки є членами УНС і всі належать до 347-го Відділу в Милвілі, де її батько Теодор Сущик є довголітнім головою цього Відділу.

С. Г.

В Европі створено „Европейську групу" молодих українських поетів

Лондон. — З кінцем липня 1972 р. плянується провести перший з'їзд новоствореної „Европейської групи" молодих українських поеток і поетів та письменників з Зах. Европи. Перша зустріч молодих поетів відбулася 4 - 5 квітня ц. р. на Оселі „Франкополе" в Бельгії. У зустрічі й нарадах взяли участь шість представників із Англії, Бельгії та Франції. Речником „Европейської групи" вибрали поета Романа Бабовала з Бельгії. Члени „Европейської групи" активно виступають на сторінках тижневика СУБ-у „Українська Думка", що виходить у Лондоні, де вони мають свою „Літературну Сторінку", друкуючи твори Бабовала, Юрія Козія, Любомира Госейка, Марусі Юрків, Ярослава Рутковського, Ярослава Василюка та ін. Що півроку головним редактором „Літературної Сторінки" стає інший член редакційної колеґії, складеної з початкуючих і молодих українських поетів. Кілька з них мають власні збірки, друкуються в періодичній пресі й журналах.

Фонд опрацювання і видання літературної спадщини Володимира Винниченка

Акція групи вчених, що поставили собі за мету впорядкувати, опрацювати і по змозі видати найцінніше з великої літературної спадщини В. Винниченка, дуже стривожила охоронців сучасного комуністичного режиму в Україні. Їхня київська преса („Літературна Україна", „Радянське літературознавство", „Український історичний журнал"), а також їхня аґентура у вільному світі (наприклад, комуністичні нюйоркські „Українські вісті"), злобно назвали цю акцію „ворожим антирадянським спектаклем", „наклепницькою кампанією проти Радянської України", „лицемірними адвокатами", а самого Винниченка — „буржуазним націоналістичним діячем, затятим ворогом радянської влади".

Українське свідоме патріотичне громадянство у вільному світі на цей злобний вереск комуністичних пропаґандистів активно відповіло і відповідає далі своїми пожертвами у фонд Винниченка. Подаємо оце десятий список пожертв у фонд збереження, опрацювання і видання літературної спадщини Володимира Винниченка. Пожертви ці надійшли за останнє півріччя від таких організацій та окремих громадян:

Фундація ім. Шевченка в Канаді — 1000 дол., д-р Петро Кулиняк — 500 дол. (Попередня пожертва — 500 дол., разом — 1,000 дол.), Софія Гаєвська — 500 дол. (в рахунок зголошеної 1000 дол.), д-р Василь Кіналь — 100 дол. (друга пожертва), Василь Кій — 100 дол. (друга пожертва), П. С. Пігуляк — 50 дол. (с. п. В. Шерея), Раїса та Григорій Костюк — 50 дол. (с. п. В. Шерея), інж. Зенон Салевич — 30 дол., д-р К. К. Паньківський — 25 дол. (с. п. В. Шерея), д-р Віталій Богданів — 25 дол. (с. п. В. Шерея), Леся і Петро Марченко — 25 дол. (с. п. В. Шерея), Антоніна і Леонід Гусак — 25 дол. (с. п. В. Шерея), Леся й Теодор Костюк — 25 дол. (с. п. В. Шерея), Параска Татарко (Ванжа) — 30 дол. (с. п. В. Шерея), д-р Мирон Зарицький — 25 дол., Микола Громницький — 25 дол. Григорій Козак — 25 дол. П. А. Плевако — 20 дол. (с. п. В. Шерея), Ганна і Петро Добрянський — 20 дол. (с. п. В. Шерея), Марина і Юрій Зеленський — 20 дол. (с. п. В. Шерея), Зіна й Микола Миськів — 20 дол. (с. п. В. Шерея), д-р Володимир Мантика — 20 дол., Василь Білоус — 20 дол., проф. Іван і Варвара Бакало — 15 дол. (с. п. В. Шерея), інж. Петро Гурський — 15 дол. По 10 дол. — Марія Логуш, Елезабета Селецька (с. п. В. Шерея), Вадим Андрієвський (с. п. В. Шерея), д-р Володимир Бунецький, д-р Іван Макаревич, д-р Дмитро Капітан, д-р Ярослав Панчук, Іван Павленко, Олександер Скоп, В. Тромса, д-р Ярослав Воєвідка, проф. Василь Гвоздецький, д-р Клемент Рогозинський, д-р Галина Проданюк, Василь Полегенький, проф. Любов Марголіна, Петро Стрижовець, д-р Є. Войнаровський, Олена Карачківська. По 5 дол. — К. Т. Туркало, Петро Шинкар, Микола Тарасюк, Володимир Мриглоцький, інж. Остап Балабан, Іван Сінгаївський, Михайлина Городиська (с. п. мужа Йосифа), Остап Олесницький, Михайло Гринішак, д-р Томас Воробець, М. Пилипчак, інж. В. Богачевський, Галина Плужник-Білоус, Василь Коновал, Осип Бойчук — 2 дол.

Всі жертводавці в фонд Винниченка мають право відраховувати свої пожертви від податкових сум.

Чеки просимо виписувати на:

The Ukrainian Academy (Fund Vynnychenko).

Посилати на адресу:

The Ukrainian Academy of Arts and Sciences in the U.S., Inc., 206 West 100th Street, New York, N.Y. 10025.

З ХРОНІКИ ЧИКАГО

Дитяча Оселя над Равлей

Дитяча оселя кооперативи „Самодопомога", що віддалена около 45 миль від Чикаго і приміщена над круглим озером, вступила в минулому році в друге 20-ти річчя свого існування. Вона в повільній, але постійній стадії розвитку.

Головним її завданням, — забезпечити українській дітворі й молоді в Чикаго на час шкільних ферій, належний відпочинок з повним духовним національним та фізичним вихованням.

Протягом п'ятнадцятьох літ існування оселі під час вакацій зорганізовано по три турнуси з тритижневим перебуванням дітей, в кожному з них. Там діти й молодше юнацтво проводили свій відпочинок на спортових іграх і забавах, соняшних і водних купелях та прогульках. В програмах занять оселі були також виховні гутірки, співи, народні танки, підготови до ватер і виступів, які формували національну свідомість нашого дörosту.

До цього нелегкого завдання Управа оселі запрошувала найкращих виховників та добирала сестричок і братчиків, у більшості з місцевої Пластової Станиці, а також з ОДУМ-у. На оселі проводили свої ферії по кілька разів сотні української дітвори і юнацтва, — постійних відвідувачів оселі у вільні дні від праці в неділі і свята, починаючи з весною, а кінчаючи пізною осінню.

Для спортових гор споруджено три відбиванкові асфальтові майданці, які постійно зайняті й переповнені, так що охочі до гри мусять чергуватися. Відбиванка на оселі, це улюблена спортова гра не тільки молоді але й батьків, які численно відвідують оселю разом зі своїми дітьми. На закінчення майже кожного сезону, Управа Оселі організує відбиванкові змагання для молоді, мужчин та сеньйорів і жінок за чаші оселі. Участь бере в них від 9-15 дружин. Час від часу наші змагуни запрошують на товариські зустрічі й чужинців.

Першунами протягом багатьох років ставали відбиванкові дружини мужчин і жінок Т-ва „Левів", у останніх трьох роках першенство між мужеськими дружинами здобувають пластуни — „Український відбиванковий Клюб". Між жіночими дружинами першунами виходили пластунки, Леви і дружина Оселі Пань.

Останніми роками Управа Оселі мусіла зрезигнувати з провадження дитячої оселі для дітей із-за браку відповідного числа зголошених, що потягло за собою великі грошові витрати. Управа Оселі мусіла звернути всю свою увагу на розбудову оселі для відпочинку батьків з дітьми та використання її як підміського осередку для цілої української громади, а зокрема молоді, у вільні дні від праці це є в суботи і неділі та свята. Ці намагання є вповні оправдані й успішні. У зв'язку з цим пляном, основно перебудовано головний будинок оселі на мешкання з повним новим устаткуванням. Тим самим збільшено скількість кімнат для гостей. Також перебудована і побільшена двічі їдальня гарно викінчена, є придатна на всі репрезентативні імпрези, зібрання, збори, вечірки для молоді та різного роду з'їзди і виступи мистців. Стіни їдальні є прикрашені матуральними таблями Школи Українознавства, Учительської Громади і гербами областей України.

Минулого року Управа Кооперативою закупила додатковий сусідній дім, побудований серед прекрасних дубів на великих ділянках, які межують безпосередньо з оселею і творять разом одну цілість. Також і кухні перебудовано для вигоди гостей та збудовано нові туалети. Відновлено при цьому і однородинний дімок „Хортицю".

Тенісові корти

До великих осягів належить зачислити побудову трьох тенісових кортів та тенісові змагання пізною осінню минулого року. Корти побудовані на прекрасній площі в сусідстві парку Оселі і площі на паркування авт. Закуплення цієї посілости запевнило Оселі її дальшу розбудову як одного з кращих відпочинкових осередків та зустрічей молоді. Це дало можливість уладжувати більші імпрези та спортові змагання. Там Школа Українознавства Учительської Громади відбуває від кількох років на весну перед відкриттям сезону, свої найбільші свята на закінчення шкільного року. Тут школа урочисто засадила Франкового дуба біля головного будинку оселі перед тризубом і маштами, підливаючи його при посвячені, водою з Дніпра. Тут в початках існування оселі пластуни засадили червону калину, відбувають постійно свої пластові дні, з ватрами і пописами молоді. Також і вояки мають час від часу свої вояцькі імпрези, а лікарі відбувають свої постійні зустрічі з родинами та інші Т-ва і школи користають з оселі.

Головний будинок, і новозбудована кафетерія мають огрівання і будуть по можности використані також для продовження сезону на оселі, на зимовий час для совгарського і санкового спорту та імпрез. Управа оселі плянує в своїй діяльності дальше поширити оселю через викуп нових мешканевих будинків та поширення відповідної спортової споруди та пляжу, щоб дати батькам з дітьми, гостям і молоді ще кращі умовини присмного дозвілля.

Споживча крамниця

Кооператива „Самодопомога" у Чикаго є здається одинокою громадською інституцією на цілу Америку (ЗСА), що веде виховну оселю для молоді і старших і має також прекрасно розбудовану споживчу крамницю у новозбудованому будинку з модерним устаткуванням. Вона обслуговує не тільки українську громаду але й довколичних американських мешканців. Дохід з крамниці, Управа використовує всеціло на покриття витрат Оселі і її розбудову. Начальником крамниці є Ф. Пилявка.

За 20-ти річний період часу склад Управи кооперативи „Самодопомога" змінявся багато разів. Одначе більших змін не було і це запевняло кооперативі тяглість в її праці. Голови Управи були в більшості перевибирані по дві каденції по 5-6 літ. Першим головою Т-ва Опіки над молоддю був інж. Степан Куропась у 1950 р. до травня 1951-го р. Це Т-во переорганізувалося в кооператив „Самодопомогу", його головою збори вибрали сот. Степана Заплатинського, що очолював кооперативу на протязі двох каденцій, а його заступником та заразом секретарем був мгр Ол. Нагорняк. Директор Володимир Тимцюрак був третім головою кооперативи. Останнім, фанатично відданим для кооперативи гол. є д-р Петро Вигінний, що вже вовних десять літ незмінно її очолює по сьогоднішній день, перший заступник голови Осип Дацко це єдиний член Управи, що перебув всі каденції протягом 20-ти літ у проводі кооперативи тільки з однорічною перервою в більшості на пості бухгалтера.

Найбільш заслуженими членами кооперативи, які відійшли у вічність були б. п. дир. Михайло Гарасим відданий цілою душею кооперативній ідеї, довголітній адпомістратор оселі. Повний посвяти і неперевершений організатор членів і уділів для кооперативи. Другим відданим членом кооперативи, що помер, був довголітній начальник крамниці, з великим кооперативним досвідом сл. п. Гриць Масник, а третім був любитель молоді і дітей сит. С. Заплатинський. Померли теж заслужені член Контрольної комісії інсп. Михайло Кришталь і Антін Зборик.

Будова тенісових кортів і перші тенісові змагання на оселі

Сповнилась мрія багатьох симпатиків тенісового спорту. Побудова трьох тенісових кортів минулого р. на оселі і перші тенісові змагання пізною осінню замикають 20-ти річний період праці і успіхів у розбудові оселі.

Побудову тенісових кортів на оселі завдячуємо любителям тенісу: Ол. Курці, інж. О. Хринівському та іншим його симпатикам, які потрапили серед найбільшої зневіри по двох неуспішних спробах, таки довести діло до успішного кінця. Вони зорганізували при кооперативі „Самодопомоги" „Український Тенісовий Клюб".

Український Тенісови Клюб

„Український Тенісовий Клюб" при кооперативі „Самодопомога" у Чикаго існує від грудня 1969-го р. Ціллю клюбу є плекати та розвивати тенісовий спорт серед членів „Самодопомоги", а головно серед української молоді. Членами клюбу є особи, які закупили уділи кооп. „Самодопомоги" призначені на будову кортів. Ініціятором і головою клюбу є д-р П. Харик.

Зібравши відповідні фонди, клюб скінчив будову трьох тенісових глиняних кортів у вересні м. р. і зараз же зорганізував перший турнір. Не зважаючи на короткий час, який лишився до підготови, турнір був вповні успішний і тільки погана погода перервала закінчення турніру на два тижні. Турнір був для всіх. До нього зголосилося 34 змагунів, з того 17 юнаків і юначок. Переможцями вийшли в групах: юначок — А. Харук, молодших юнаків — А. Целевич, старших юнаків — Ю. Куріца, мужчин — Ю. Глова, сеньйорів — д-р В. Соколовський.

Роздача нагород

Нагороди від кооперативи „Самодопомога" вручив змагунам її голова д-р П. Вигінний, а проф. А. Антонович вручив нагороди від каси „Самопоміч" в заступстві її голови дир. Р. Мицика і від позичкової каси „Певність" в заступстві голови д-р Ю. Куляса. Обидва члени Управи кооперативи подякували Управі тенісового клюбу, учасникам змагань і нашим фінансовим установам.

Плян праці Тенісового Клюбу на дворічний сезон

Управа тенісового клюбу запланувала для поліпшення кортів посипати їх спеціяльною глинкою, відбути офіційне відкриття кортів, перепровадити відповідний курс для молоді і зорганізувати в цьому році кілька турнірів, до участи яких, запросить і учасників та першунів тенісових турнірів Союзівки, щоб дати заохоту та поштовх для нашої молоді ще більш інтенсивно плекати тенісовий спорт, який в Америці є дуже популярний.

Під увагу чикагській українській громаді

Кооператива і її Управа пробила велику роботу на відтинку виховання молоді. Вона вповні свідома, яку виховну ролю відіграє оселя в житті цілої чикагської громади та її ближчих і дальших околиць, в яких живуть менші чи більші українські спільноти. На жаль фінансові спроможності нашої кооперативи не стоять у відповідному відношенні до важливих виховних і громадських завдань, які з кожним днем ставлять що раз то більші вимоги перед Управою кооперативи. Одначе оселя, мусить дальше, як підміський літній виховний осередок, розвиватися, розбудовувати свої спортові і розвагові споруди, щоб дати можливість молоді, дітям і старшим використовувати своє дозвілля в українському оточенні і запевнити їм якнайконечніші вигоди і дати якнайкращі умовини всім батькам, що переводять свої вакації з дітьми на нашій оселі.

Завдання, яке поставила собі наша кооператива до виконання в громадській і виховній ділянці, переростають її фінансові спроможності, тому їй на допомогу повинні прийти всі церковні та громадські установи Чикаго, покликуючи до життя окрему установу яка допомагала б у приєднуванні членів і збиранні уділів на терені своїх установ, та у веденні освідомної акції серед громадянства про важливість існування оселі для цілої української спільноти Чикаго. Справа дальшої розбудови Оселі була предметом нарад Головної Управи Народного Союзу на чолі з її головою п. Иосипом Лисогором.

Адам Антонович

Український балетмайстер

„Найбільша мрія мого життя, це передати на мистецьку естраду вільного світу велич і красу українського народного танку".

Це слова молодого, талановитого танцюриста Романа Строцького, котрий протягом останіх двох років виступає перед українською громадою в Америці.

Його талант — це не пересічний дар. У такому молодому професійному житті, Роман Строцький не тільки осягнув притаманну швидкість українського народного танку з надзвичайною легкістю клясичного балету, але як вже виявляється, Роман Строцький подає великі надії на надзвичайно здібного балетмайстра. Хоч його талант балетмайстра, ще тільки кристалізується, то він вже сьогодні найшов свій самостійний шлях і вже тепер вніс багато нового елементу в українську хореографію, може в більшій мірі як танцюрист. Його танки не втомлюють глядача повторюванням кроків чи одноманітністю жестів, а кожний рух приносить нову, несподівану форму. Його поява і щирість виконання передає цю велику любов до українського танку, з якою іде у світ молодий Роман Строцький.

Роман Строцький народився 2-го лютого 1948-го р. в Ляс Марвілляс, Сальта, Аргентина в родині п-ва Марії і Олега Строцьких. Батько його, дивізійник, походить із старої української священичої родини, яка протягом 200 років душпастирювала в Миколаєві, коло Львова. Своєму батькові Роман завдячує дар ритму в музиці, своїй матері, яка походить із Гуцульщини (Залуче) життєрадість, любов до танку. В родині Строцьких є ще й другий син Левко, який студіює музику і має великий музичний талант. Левко також виявляє здібності як танцюрист, як теж молоденька сестра Наталка, яка поволі йде слідами своїх братів.

Наприкінці 1962 р. родина Строцьких прибуває до Америки і осідає в місті Пасейку, де Роман кінчить гай скул і вибивається на перше місце в студіях еспанської мови, отримавши повну стипендію на медичні студії до Еспанії. До цього часу Роман ніколи не танцював, перші кроки танку ставить він під проводом п. Зайченко, ще перед виїздом до Еспанії. В Еспанії познайомлюється із Джек Геммондом, відомим співаком, який в той час має великий успіх в Італії і дістається до славної школи Амор де Діос в Мадриді, де вчить його Дмитрій Константінoф, знавець характерних танків. Впродовж одного року він вступає до його балету і виїздить в турне по великих містах Европи. В Генці, Італія, Роман ангажував його до клясичної опери „Ли Піпістрелльо" і там виступає під час цілого сезону, танцюючи циганські танки. В цей час, Романові запропонувала Театральна Компанія Рудас в Барсельоні взяти участь в балеті „Білосніжка і сім карликів" і Роман виїжджає в турне до Австралії. Цілий рік танцює ролю „мисливця" по містах далекої Австралії. Одначе, його надійна кар'єра вривається, бо в наслідок автомобілевого випадку, що трапився з батьками, Роман мусить бути вдома.

Повернувшись, Роман продовжує студії танку у танцювальній групі О. Ґензи в Ню Йорку і в п. Сулими та рівночасно студіює на Ратґерс університеті.

Балет „Квіт Папроті" школи балерини Роми Прийми приносить Романові новий, великий мистецький успіх. У ньому виступає він у головній ролі і здобуває прихильність української публіки. Для Романа, балерина Рома Прийма, це надзвичайний мистець і учитель танку. В Романа оживає думка створити школу українського народного танку. І вже під сьогоднішну пору, Роман Строцький очолює п'ять таких шкіл в містах ЗСА: у Ню Гейвені, Гартфорді, Вілімантику, Трентоні і Філядельфії.

Роман працює в Луїджі Студії в Ню Йорку, де студіює хореографію, балет і модерні танки. Він має свій власний танцювальний ансамбль „Київ", який складається покищо із 6-ох танцюристів, вже одержавши овацію від 20.000-ої публіки в Медісон Сквер Гардені в Ню Йорку.

Хр. Л-К

В ОБОРОНІ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ

В Обороні Людських Прав в Україні, студенти закликають вислати листи до конгресменів і сенаторів. Подаємо, для прикладу, взірець такого листа.

United States Congress
Washington, D.C. 20501

Dear Sir:

Recent reports in our nation's newspapers indicate that there has been a series of arrests in Ukraine of dissident intellectuals whose sole crime, it would appear, was a protest against the Russification of their country. It was reported that the number of those arrested exceeds 100 persons, under an article of the Ukrainian SSR's criminal code which prohibits promulgation of "deliberately false fabrications defaming the Soviet state." This is obviously an elastic article used by the Soviet regime to suppress any view contrary to their own.

As a constituent I ask that you strongly urge President Nixon that when he is in Moscow, he request that such arrests end; that the Soviet Union honor the guarantees of civil liberties incorporated in its own constitution and those of the Universal Declaration of Human Rights to which the Soviet Union is a signatory; that he insist that political prisoners not be exploited as slave labor, specifically on projects which come under the provisions of the recently expanded U.S. — USSR trade agreements.

Sincerely,

Для обліку скільки листів вислано і до кого, прохається цю рубрику виповнити й вислати на адресу: Students in Defense of Human rights in Ukraine, P.O. Box 774, Courthouse Station, Arlington, Virginia, 22216.

Прізвище --

Адреса --

Я вислав листа до (конгресмена, сенатора) ------------

------------------------ дня ---------------- дата

Прошу вислати мені ---------- (кількість) петицій заадресованих до президента Ніксона і ---------- (кількість) петицій, заадресованих до конгресменів.

Залучую пожертву в сумі $--------------, щоб допомогти в фінансуванні праці Студентів в Обороні Людських Прав в Україні.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МАРІЯ ЛІСКА, довголітня членка Відд. 112, Сестр. св. Марії в Парма, Огайо, померла 21 грудня 1971 року на 75-ому році життя. Покійна народилася 1-го грудня 1896 року в Україні, і стала членкою УНСоюзу в 1926 році. Залишила у смутку доньку Елсі та сина Івана. Похорон відбувся 24 грудня 1971 року на цвинтарі св. апп. Петро і Павла в Парма, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Капраль, секр.

ПЕТРО ЛЕВАНДЮК, довголітній член Відд. 299, Т-ва Ів. Франка в Боффало, Н.Й., помер 4 січня 1972 року на 78-ому році життя. Покійний народився 15 червня 1893 року в Україні, і став членом УНСоюзу в 1934 році. Залишив у смутку доньок Марію і Дженні. Похорон відбувся на цвинтарі св. Станислава в Чіктовага, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Ст. Сидорович, секр.

КИРИЛО В. СКУБИЙ, довголітній член Відд. 327, Т-ва Запорозька Січ в Гемпстеді, Н.Й., помер 27 жовтня 1971 року на 83-ому році життя. Покійний народився 20 травня 1888 року в Україні, і став членом УНСоюзу в 1938 році. Залишив у смутку шість доньок та двох синів. Похорон відбувся 30-го жовтня 1971 року на цвинтарі Грінвуд в Брїл, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

КАРЛО ГОРНИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 63 в Форд Сіті, Па., помер 28 січня 1972 р. на 70 р. ж. Став членом УНС в 1921 р. Полишив у смутку дружину Берту. Похорон відбувся 31 січня 1972 р. на цвинтарі св. Станислава і Казимира в Whites Boro, N. Y.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа

АННА ЕНРІКО СЛІВА, членка УНС Відд. 296 в Ню Кенсінгтон, Па., померла 23-го грудня 1971 р. на 46 р. ж. Народилася в Вест Лічбург, Па. Полишила в смутку чоловіка, дітей, сестру і матір. Похорон відбувся 27-го грудня 1972 р. на цвинтарі св. Йосифа в Аштабула, Огайо.
Вічна й Пам'ять!
Секретар

АННА ГОМЗЯК, членка УНС Відд. 334 Т-ва І. Франка в Клівленді, Огайо, померла 5 лютого 1972 р. на 74 р. ж. Стала членкою УНС в 1926 році. Полишила в смутку мужа Миколая, доньку Катерину, сина Михайла, внуків і сестру Юлію. Похорон відбувся 8 лютого 1972 р. на цвинтарі Brooklyn Hts, Клівеланд, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Стефанія Бохонек, секр.

ТЕКЛЯ ДАНЬКО — членка УНС Відд. 213 в Вайон, Н. Дж., померла 3 лютого 1972 р. на 68 р. ж. Нар. в Рогатині, Україна. Стала членкою УНС в 1929 р. Полишила в смутку сина Олександра і внука Вільяма. Похорон відбувся 5 лютого 1972 р. на цвинтарі Bayview, Jersey City, N.J.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Козак, секр.

ВАСИЛЬ ПОЛКА, член УНС Відд. 161 Б-ва св. Василія в Амбрідж, Па., помер на 54 р. Нар. в Амбрідж, Па. і став членом УНС в 1957 р. Полишив у смутку сестру Анну, братів Івана і Йосипа. Похорон відбувся 11 лютого 1972 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Амбрідж, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр.

АНАСТАЗІЯ ПЕРЧИШИН — членка УНС Відд. 204 Т-ва о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 27 січня 1972 р. на 69 р. ж. Нар. в Перемишлянах, Україна, і стала членкою УНС в 1945 р. Полишила в смутку дочку Стеллю. Похорон відбувся на Long Island NTC Cemetery, Pinelawn, N.Y.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Палідвор, секр.

ТЕОДОР ЧУБЕНКО — член УНС Відд. 147 Б-ва св. Михаїла в Аллентавн, Па., помер 11 лютого 1972 р. на 66 р. ж. Став членом УНС в 1959 р. Полишив у смутку дружину Анну і сина Тараса. Похорон відбувся 14 лютого 1972 р. на Woodlawn Memorial Park Cemetery, Allentown, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Гуцайтук, секр.

ОЛЕНА ФЕДИК, членка УНСоюзу Відд. 102 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, померла 26-го січня 1972 р. на 79 р. ж. Стала членкою УНС в 1929 р. Полишила в смутку мужа Йосифа, синів: Волтера і Степана, доньку Еізу, 4 внуків та сестру Берту. Похорон відбувся 29 січня 1972 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

ОЛЬГА БІЛИК КОСОВСЬКА — членка УНС Відділ 147 Б-ва св. І. Хрестителя в Вілмінгтон, Дел., померла 27-го січня 1972 р. на 54 р. ж. Нар. в Вілмінгтон, Дел., і стала членкою УНС в 1937 р. Полишила в смутку чоловіка Михайла, сина ММихайла, доньку Елізабет, 4 внуків, 3 братів і сестру. Похорон відбувся 31 січня 1972 р. на цвинтарі Gracelawn Memorial Park, Wilmington, Del.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ МАДАЙ, член УНС Відд. 85 Б-ва св. Михаїла в Газлетон, Па., помер 17 січня 1972 р. на 76 р. ж. Став членом УНС в 1918 р. Полишив у смутку 2 доньки: Марію і Анну, 2 синів: Івана, Василя і Андрія. Похорон відбувся 21 січня 1972 р. на цвинтарі св. Михаїла в Газлетон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Панько, секр.

Відкрили два пам'ятники про „Визволення" України

У Змієві на Харківщині у березні 1943 року совєтські частини втікали разом із Першим окремим чехо-словацьким батальйоном під командуванням генерала Свободи. Після боїв вони знову туди прийшли, виперши німців. Тепер у травні відкрили там пам'ятник — дві руки тримають угору великого меча. А. В містечку Мілове, Ворошиловградської області, відкрили пам'ятник „Україна визволителям" з високими на 7 метрів постатями солдата і старшої віком жінки, яка йому дякує, обіймаючи, за визволення: там з Росії прийшли перші частини совєтської армії в січні 1943 р., по слідах німців-гітлерівців, які відступали. На пам'ятнику напис українською мовою розповідає, що „тут розпочалось визволення Української ССР" — не України, тільки УССР. Перший „монумент спорудили комсомольці Харківського Тракторного заводу", писала „Радянська Україна" з 9 травня, а другий — „Ворошиловградські зодчі", зокрема „заслужений діяч мистецтва УССР В. І. Мухін".

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ, НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. — ЖІНОЧИЙ АНСАМБЛЬ „ГОРЛИЦЯ" та МОЛОДЕЧА ОРГАНІЗАЦІЯ ОДУМ

— влаштовують —

в неділю, 28-го травня 1972 року

о 7-ій год. вечора

в УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ ДОМІ

140 Prospect Avenue, Irvington, N. J.

АКАДЕМІЮ

для вшанування пам'яті

ГЕРОЇНІ, ПОЕТКИ, РЕВОЛЮЦІОНЕРКИ

ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

В 30-ту РІЧНИЦЮ ЇЇ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ, БУДУЧИ РОЗСТРІЛЯНА НІМЕЦЬКИМ ҐЕСТАПО 22-го ЛЮТОГО 1942 РОКУ в КИЄВІ.

Запрошується Українське Громадянство Нюарку-Ірвінґтону та околиці, та зокрема Жіночі Організації і нашу Молодь своєю присутністю вшанувати пам'ять наших Жінок-Героїнь.

КОМІТЕТ

НАУКОВИЙ ФОНД УААУП

Управа УААУП буде вдячна українській громаді за пожертви на Науковий Фонд.

Пригадуємо, що

„...всі пожертви є інвестовані і тільки дохід з інвестицій буде використаний на наукові цілі".

„Основним завданням Фонду є вишукувати по усіх університетах науковців і докторантів (без огляду на їхнє національне чи релігійне походження), що працюють чи мають охоту працювати над темами із українознавства і їм фінансово у тій праці чи в публікації манускриптів допомагати. Тому що Асоціяція має своїх членів у великому числі університетів, вона є виїмково кваліфікована для того роду праці".

Пожертви і кореспонденцію просимо висилати до

RESEARCH ENDOWMENT OF UAAUP

P.O. Box 491 Kent, Ohio 44240

У Ню Джерзі очікують важливих податкових реформ

Трентон, Н. Дж. — Губернатор стейту Ню Джерзі Вілльям Кейгілл сподівається зібрати з населення для стейтової каси 2 більйони долярів за рік, щоб покрити видатки на школи, шляхи тощо. Губернатор запропонував стейтовій Леґіслятурі нову, зреформовану податкову програму. Якщо вона буде прийнята, то з кожних 100 долярів працюючий мешканець стейту буде річно віддавати до стейтової каси 1 доляр від 100 дол. справжньої вартости. Губернатор член Республіканської партії, повідомив, що з такою новою системою оподаткування в цьому стейті податки від будинків та ін. реальностей будуть зменшені приблизно на 40 відсотків. У посланні до Леґіслятури губернатор ствердив: „Це не легкий шлях. Але в уряді як і в житті, ми повинні бути готові заплатити потрібну ціну. Якщо хочемо мати добре шкільництво, гарні шляхи сполучення, модерні інституції для наших хворих, старих віком і нашого доросту, допомогти нашим містам, будувати нові школи, покращити поліційну і протипожежну охорону, то ми мусимо за це все заплатити". За зреформованою податковою системою одна родина з чотирьох осіб у Ню Джерзі, з річним прибутком 10 000 долярів, буде платити на стейт біля 100 долярів щороку. Така ж сама родина з річним прибутком в 20 000 долярів буде платити податку понад 400 долярів. Велика полегша буде для власників домів: вони платитимуть на 40% менше податку, чим дотепер, а в деяких випадках менше майже на 50%.

РАТИФІКАЦІЯ В БОННІ І ПОДОРОЖ НІКСОНА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чинає „усміхатися" і задкувати до „вихідних позицій". Очевидно, Ніксон не міг дозволити собі на те, щоб вести переговори з Москвою — тим більше „на вершинах" у Москві — безпосередньо після цілковитої прогри у В'єтнамі. І тому — чи це подобається, чи ні його противникам і в самих ЗСА, і в Західній Европі — він мав рацію, коли вдався до драстичних і, може, навіть ризиковних заходів у В'єтнамі. Хто боїться вовка, не ходить до лісу — каже народне прислів'я.

Реакція збоку Москви на кроки през. Ніксона вказує на те, що СССР знаходиться далеко не в блискучій ситуації. Як це писалося в одній із наших попередніх статтей, відносини з Китаєм і потреба постійно слідкувати за своїми сателітами в Европі, щоб вони не вирвалися з-під „команди", і не в останній мірі внутрішні труднощі в СССР. — все це змушує Москву провадити позірну політику „відпруження". І тому, може, Ніксон — з погляду інтересів Заходу — і хоче використати таку ситуацію, щоб спробувати „вирвати" щось від Кремлю. Але Москва не може собі дозволити на цілковиту втрату престижу. Вона ставить умови.

Беручи до уваги висловлені попередньо міркування, дехто з коментаторів вважає, що Москва поставила умови: ратифікація договорів Бонном, а як ні, то подорож през. Ніксона буде відкликана... Це мало б вплинути на зміну становища опозиції в Бонні. Залишається тільки проаналізувати: що має більшу вартість — подорож Ніксона, з якої він може нічого, або майже нічого не привезти, чи ратифікація договорів, після чого відкривається дорога до бажаної Москві Европейської конференції безпеки?!

Українська громада Ірвінґтону прощала о. протопресв. А. Селепину багатолюдним вечором

(Закінчення зі стор. 1-ої)

цьких та пісню Виборного із опери „Наталка Полтавка" — муз. М. Лисенка, обрібка Р. Левицького

Прощальне слово від парафії виголосила Галина Підлуська. Від парафіяльної молоді прощали о. Настоятеля Леся Вовк і Надійка Мірчук. Дарунок о. Артемію Селепині від усіх присутніх вручила Л. Нагнибіда, голова Сестрицтва парафії.

Декан Ню Йоркцько - Ню-Джерського деканату митр. прот. о. І. Данилевич прочитав молитву, а протопресв. о. А. Селепина поблагословив поживу.

Під час вечері О. Линник представив гостей за головним столом, між якими були: колишній прем'єр - міністер УНР проф. Б. Мартос; протопресв. Т. Форостій із пані-маткою: о. д-р В. Колодницький із пані-маткою; митр. прот. о. І. Данилевич із пані-маткою; митр. прот. о. Ф. Шпаченко і о. П. Сагайдачний із пані-маткою. Протопресвітера о. А. Селепину і пані-матку Лесю Селепину, голову Об'єднання Українських Православних Сестрицтв в ЗСА присутні привітали відспіванням „Многая літа".

Голова Комітету представив голів або репрезентантів від 12 організацій або товариств Нюарку - Ірвінґтону. Він рівнож представив чисельно зібраних професіоналістів, підприємців і визначних громадських діячів та їх дружин.

Прощальні промови виголосили: мґр. Я. Рак від УККА, відділу Нюарку-Ірвінґтону. Від громадянства Ірвінґтону Ю. Кігічак. Від української православної парафії св. Вознесення в Мейплвуді В. Кирейко, голова парафії. Від Української Гетьманської Організації В. Манько. Від Спортової Української Централі Америки і Канади д-р І. Ярош. Він теж вручив о. А. Селепині 500 дол. від себе і своєї дружини, розділюючи цю суму по рівній частині на купівлю землі для Консисторії і на будову церкви св. Володимира в Глен Спей.

Прем'єр-міністер Б. Мартос прощав о. А. Селепину, як член парафії. О. Линник відчитав письмові привіти: від Архиєпископа Марка, д-ра Богдана і проф. Дарії Каранович і письменника М. Понеділка.

Проф. Р. Левицький, приграваючи на бандурі, проспівав три пісні: „Україна" — муз. Китастого, „Два кольори" — музика Білаша і „Прощаюсь, ангеле, я з тобою" — народну пісню.

Від духівництва слово мав декан о. І. Данилевич, у якому підкреслював заслуги о. А. Селепини для Української Православної Церкви і української громади. Наприкінці говорив о. Артемій Селепина. Він дякував українській громаді Ірвінґтону-Нюарку, яка так по-щирому через 13 років до нього ставилася, однаково як православні так і українці-католики. У його житті провідною ідеєю було вірно служити Богові і всьому українському народові. Розповів, на які то трудноші душпастирської праці він натрапляв давніше, майже 40 років тому та останніми днями на цьому терені. Протопресвітер А. Селепина апелював до всіх, цієї української громади, щоб вона такою самою пошаною і любов'ю огорнула його наступника, який прийде по ньому, як і огорнула його.

Накінець о. декан І. Данилевич представив громаді нового священика, який займе місце о. А. Селепини, а саме о. Петра Сагайдачного і його дружину. Отець д-р В. Колодницький молитвою закінчив прощальний вечір із о. А. Селепиною.

ВПРОДОВЖ ОСТАННІХ МІСЯЦІВ ЖИТЛОВБУДУВАННЯ у ЗСА частково сповільнилось, але все таки воно активніше, чим у цей же період в минулому році. Рівень житлобудівництва в квітні ц. р. становив 2,1 мільйона мешканевих одиниць, у перерахунку на рік, що виявляє значне пожвавлення будівництва домів.

ДО СОВЄТСЬКОГО СОЮЗУ ВИЇДЕ в найближчому часі арештований 14 лютого ц. р. Валерій Іванович Маркелов, який був офіційно перекладачем в Об'єднаних Націях із річною платнею 18.600 дол. Його арештували під закидом шпигунської роботи і звільнили за порукою 100.000 дол., що їх склала совєтська амбасада. Американський суддя в Брукліні, який звільнив його, відмовився сказати, чи він зробив це на доручення з Вашингтону, але загально вважають, що Маркелов відзискав волю у зв'язку з подорожжю президента Ніксона до Москви. З хвилиною арештування Маркелова звільнили його з теплої посади в Об'єднаних Націях.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ і СТРИЙНИ

СВ. П.

МАРІЇ ЧУМИ

в п'ятницю, 26-го травня 1972 року, 8:30 ранку в церкві св. Юра

22 East 7th Street, New York, N.Y.

буде відслужена

ПАНАХИДА

Приятелям і Знайомим, які зможуть своєю присутністю вшанувати пам'ять Покійної, висловлюємо сердечну подяку —

муж — НИКОЛА
доньки: НАТАЛІЯ ЧУМА
РОЗАЛІЯ ПОЛЧИЙ з мужем ГРИГОРІЄМ
племінник — СТЕПАН ЧУМА з родиною

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. проф. ІВАНА ВИНАРА

б. директора дівочої гімназії Рідної Школи Фундації І. Кокорудзів у Львові,

на Фонд Енциклопедії Українознавства зложили:

проф. Василь КОРДЮК і Ярослава	$10.00
п. Микола КОРДЮК	10.00
д-р Василь МАЛИНОВСЬКИЙ	10.00
п-во Микола і Ярослава ПІХУРКИ	20.00
п-во Богдан і Марта КОВЧ	10.00
п-во Маріян і Олена ДУБ	10.00
п-во Константин і Олександра МЕЛЬНИК	10.00
п. Володимир СТОРОЖИНСЬКИЙ	10.00
п. Зиновій ЄЗЕРСЬКИЙ	10.00
Разом	$100.00

На Фонд „Церква в Потребі" зложили:

п-во Микола і Володимира КАВКА $10.00

Замість квітів на могилу

сл. п. інж. АНТОНА ХУХРИ

на Фонд „Церква в Потребі" зложили:
(додаткова листа)

Омелян, Ярослава і Квітка КУШНІР	$20.00
Богдана і Петро ГАВРИЛЮК	10.00
Ярослав РОСОЛА	5.00
Петро ЛИТВИН	20.00
Д-р Олександер КЛОС	25.00
Разом	$80.00

Збірку перевело: Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ Відділ Керґонксон, Н. Й.

БАТЬКІВСЬКИЙ КОМІТЕТ „РІДНОЇ ШКОЛИ" у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

— влаштовує —

в суботу, 27-го травня 1972 р., початок о год. 5-ій по пол.

в парафіяльній залі св. Йосафата на Френкфорді
(ріг вулиць Disston і Ditman)

БЕНКЕТ ВИПУСКНИКІВ „РІДНОЇ ШКОЛИ"

По Бенкеті ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ

Грає оркестра СОКОЛИ

Квитки вступу на Бенкет і Забаву по 7 дол. для дорослих, а по 5 дол. для молоді. Квитки лише на Забаву — 3 дол. від особи. Їх можна замовляти телефонічно на PO 3-2731. Столики можна замовляти також телеф. на LI 9-5822 до 23-го травня.

ПЛАСТ — ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Окружна Таборова Комісія

„БОБРІВКА"

Увага! Батьки! Увага!

Повідомляємо Вельмишановних Батьків Пластової Молоді, що

ТАБОРИ на БОБРІВЦІ ВІДБУДУТЬСЯ від 1-22 липня 1972 р.

на що є рішення Крайової Таборової Комісії і КПС подане в останньому Пластовому Листку - (127) на сторінці ч. 20.

Просимо зголошуватися на адреси:

Mr. Lawro Weremchuk, 153 Edgewood Dr., So. Windsor, Conn., 06074
Тел. (203) 289-2689

або

Mr. Jaroslaw Luchkan, 106 Seymour Ave., W. Hartford, Conn. 06119
Тел. (203) 236-4850

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК

ВІДНОВЛЯЄТЬСЯ

СТУДЕНТСЬКА МЕДИЧНА СЕКЦІЯ

при

ВІДДІЛІ МЕТРОПОЛІЇ, Н. Й. УЛТПА

- Секція охоплює студентів медицини і дентистики.
- Про ближчі інформації просимо зголошуватись до:

O. Tershakovec, DDS
631 Nye Ave., Irvington, N.J. 07111

Організаційний референт Відділу Метрополії Ню Йорк

або

Y. Stawnychy, DDS
405 Park Avenue, Rutherford, N.J. 07070

Організаційна Комісія

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що в п'ятницю, 19-го травня 1972 р. ненадійно відійшов у Вічність

СВ. П.

о. СТЕПАН БАЧИНСЬКИЙ

довголітній парох української католицької церкви св. о. Николая в Ст. Клер, Пенсилвенія.

Покійний народився 18-го грудня 1902 р. в родині о. Лева та Неонілі з Лопатинських. Шістнадцятьлітнім юнаком вступив в ряди УГА, та перейшов Чотирокутник смерти, богословські студії закінчив у Львові в 1928 р., душпастирював та був катихетом в Бережанах, сповняв обов'язки капеляна при Відділах Юнаків в 2-ій світовій війні, а опісля до часу виїзду до ЗСА в 1949 р. був душпастирем в таборі Ашафенбург, Німеччина.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбудуться у вівторок, 23-го травня ц. р. в церкві св. о. Николая в Ст. Клер, Па., а опісля Тіло Покійника буде перевезене до Рочестеру, Н. Й.

В середу, 24-го травня 1972 р., після відправ у церкві св. Йосафата при 940 Рідж Ровд, Тіло буде поховане на цвинтарі Holy Sepulchre при Лейк Авеню в Рочестері, Н. Й.

В глибокому смутку:

ОЛЬГА з ЛОЗИНСЬКИХ — дружина
ЛІДА ВОЛИЦЬКА — сестра з мужем ВАСИЛЕМ і дітьми
о. РОМАН — брат, з дружиною ЯРОСЛАВОЮ
о. БОГДАН, брат з дружиною СТЕПАНІЄЮ, дочками і внуками
та ближча і дальша Родина в Україні, ЗСА і Канаді

У НАС НЕМА ПРІРВИ ПОКОЛІНЬ, Є ТІЛЬКИ ОДНА СПІЛЬНА ЦІЛЬ І ОДИН ГУЖ.

УКРАЇНСЬКА СТУДЕНТСЬКА ГРОМАДА БАЛТІМОРУ

ГАРВАРДСЬКИЙ ОСЕРЕДОК УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ

Балтіморський Комітет Фонду Катедри Українознавства в Гарварді (створено Українською Студентською Громадою) оголошує, що з 27-го травня 1972 р. зачнеться могутня кампанія і мобілізацію сили в терені Балтімору й околиці. Фінансові потреби ФКУ — великі. Наша мета зібрати понад 10 тисяч долярів. *НАУКА — ТО НАША ПЕРЕМОГА!*

Станьмо разом! *ДОПОМАГАЙМО БУДУВАТИ ГАРВАРДСЬКИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ!*

По дальші інформації проситься писати на адресу:

УСГ-ФКУ — Володимир Стадницький, 1420 Elmtree St., Baltimore, Maryland 21226

Проситься ласкаво жертвувати!

Великдень у парафії св. Володимира й Ольги

Отці душпастирі парафії святих Володимира й Ольги в Чикаго благословлять свячене у Велику Суботу 8-го квітня 1972 р. (зліва): митрополичий радник о. Павло Джулинський, о. Маріян Бутринський і о. Іван А. Кротець.

Великі рокові празники — такі, як Різдво, Новий Рік, Богоявлення і Великдень — святкуються все дуже врочисто в нашій парафії, а вже особливо величаво випали цьогорічні великодні святкування.

Під час Великого Посту відправлялись у нас кожної середи і п'ятниці традиційні Літургії Напередосвячених Дарів, а кожної п'ятниці були ще моління за померлих — Сорокоусти. Шостий день Посту був призначений на духові вправи, що їх перевів о. В. Мельник ЧСВВ, знаний проповідник із Бразилії. У шостому тижні Посту відбулися також триденні духовні вправи для молоді під проводом її духовного опікуна, о. Івана Кротеця, який вибрав дуже актуальні теми для доповідей та дискусій: потребу організованого християнства, проблему добра і зла, УКЦеркву, її обряди, традиції та помісности й патріярхату. Молодь брала численну активну участь у цих днях обнови. Учасники духовних вправ вислали святкові побажання Його Блаженству Верховному Архиєпископові.

У перші три дні Великого Тижня відправлялися вже востаннє Літургії Напередосвячених Дарів. У четвер увечорі відслужено із православними братами Утреню Страстей із читанням двадцяти Євангелій.

Спільно з православними відправлено також інші богослужби Страсного Тижня. У п'ятницю ввечорі було врочисте виставлення Плащаниці. В суботу вранці відслужено Єрусалимську Утреню, що напівами нагадує давні східні надгробні голосіння. О 4-ій годині по полудні відбулося врочисте свячення пасок біля церкви. І, хоч у Велику П'ятницю була снігова буря, то в суботу було напрочуд гарно, соняшно й погідно, коли панотці П. Джулинський, М. Бутринський та І. Кротець у вишиваних ризах під бадьорий спів „Христос воскрес" благословили паски. Цю мальовничу картину вдруге відтворила американська телевізійна компанія НБС у вечірній передачі.

Врешті прийшов довгоочікуваний великодній ранок, і Божий люд, що вщерть наповнив церкву й подвір'я спов'істив співом дуже давню, а все таки вічно нову благовість, що Христос воскрес.

Завершенням Великодня було спільне парафіяльне свячене в Томину Неділю. Після вступних молитов та благословення страв промовив о. радник П. Джулинський, бажаючи учасникам багато ласк від воскреслого Христа та сил до дальшої праці. Отець М. Бутринський говорив про важливі завдання нашої парафії: збереження української духової спадщини та будову нового Господнього Храму гідного пам'ятника нашій помісности. У мистецькій частині виступали юні хори парафії: дівочий хор „Черемшина", юнацький хор „Дніпро" та обидва з'єднані хори разом. Присутні рясними оплесками нагороджували юних співаків та їхнього диригента, о. Івана Кротеця за гарне виконання воскресних та народних пісень.

Іншою важливою точкою програми був продаж писанок. Кількість зібраних грошей на будівельний фонд церкви у висоті понад 20,000 дол. перевищила, мабуть, сподівання найбільших оптимістів. Цією парафіяльною імпрезою проводив радний і культурно-освітній референт інж. С. Голяш. Збірки в церкві на Великдень дали 6,750 дол.

С. І.

У ПОРТО РІКО ПОБЛИЗУ САН ХУАНУ невеликий приватний літак був змушений зробити аварійне приводнення. Двох пасажирів з Ню Джерзі врятували, а пілота розшукують, можливо він втопився.

СОВЄТСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ МІНІСТЕР МАРШАЛ АНДРЕЙ ГРЕЧКО ВЕРНУВСЯ до Москви з подорожі до Сирії і Єгипту, який Совєти постачають зброю. У Дамаску і Каїро Гречко перевів наради з президентами й міністрами військових справ тих обох арабських держав які цілком залежні від Москви.

СПОРТ

„Чорноморська Січ" чемпіоном „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліги Ню Джерзі.

„Ч. Січ" — Елизабет Айріш-Амерікенс Ф. К. 2:1 (2:0).

Елизабет 14 травня. — Тією скромною, але найважливішою перемогою року „Ч. Січ" гідно завершила свій футбольний сезон, здобувши звання чемпіона „Великої Десятки" Шейфер Ліги Ню Джерзі, що є найвищою футбольною клясою в цьому стейті.

Були це останні мистецькі змагання, якими „Ч. Січ" заповнила останній порожній квадратик в календарі гор, 17-ою за порядком ліговою перемогою, завдяки якій наші футболісти здобули 35:1 точок і 53:18 відношення воріт. Це вже 5-ий в історії „Ч. Січі" чемпіонат, що його здобула І дружина, започаткувавши в сезоні — 1958-59 і, продовжуючи в різних лігах, у таких роках: 1960-61, 1966-67, 1970-71. Поза цим „Січовики" здобули, трикратне звання першунів СУА-СТ-Схід і Чашу УНСоюзу. З цьогорічному важкому сезоні, в якому наші футболісти рівночасно беруть участь з грах за аматорську Чашу ЗСА, Елизабетські ірляндці були основними конкурентами „Ч. Січі" за чемпіонат, який остаточно вирішили між собою. Попередня зустріч між обидвома дружинами закінчилася ремісовим вислідом 2:2.

Звітова зустріч проходила під легким дощем. „Ч. Січ" домінувала в першій половині, в якій Михайло Фарміга в 18-ій і Петро Ілич в 31-ій хвилинах, здобули ведення 2:0. Після перерви гра вирівнялася, особливо після цього, як зійшли — через контузії — з площі змагань. Л. Вільчак і П. Ілич, у висліді чого, ірляндці провели ряд небезпечних акцій, одну з яких в 84-ій хвилині закінчили здобуттям свого почесного голя змагань. У цілості „Ч. Січ", — не зважаючи, на високу ставку і велику відповідальність в такого роду змаганнях, — заслуговує на відзначення за гру, в якій наші футболісти появилися властивою собі швидкістю, кращою від господарів технікою та великим бажанням осягнути перемогу.

Нові українські футбольні чемпіони: К. Гільгерс, Петро Лісевич, Степан Касіяненко, Лев Вільчак, Ігор Паньків, Михайло Заремба, Іван Паливода, Володимир Каздоба, Петро Паливода, Любомир Лужняк, Михайло Фарміга, Василь Каздоба, Петро Ілич, Володимир Ткач, Теодор Понось, Олег Фарміга, Володимир Леонів. Менаджер і тренер Михайло Паливода, господар Григорій Паливода, секретар дружини Петро Смук. У наступну неділю „Ч. Січ" має визначені змагання, півфінал сходу Америки за аматорську Чашу зі сильним футбольним клюбом „Джермен-Гангеріянс С. К. Філядельфія, які мали б відбутися на площі Фарчерс Гров у Юньйон, Н. Дж.

Показник табелі гор „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліги Ню Джерзі 15-го травня 1972 року.

24-го травня о год. 8-ій вечора на площі Фарчерс Гров в Юньйон, Н. Дж., „Ч. Січ" відбуде товариські футбольні змагання із Західньо-Німецькою дружиною „ТУС" Зенелягер, що прибуває в цьому тижні на турне до ЗСА.

О. Твардовський

	гор	точок	воріт
1. Чорноморська Січ	18	35:1	53:18
2. Елизабет Айріш - Ам.	16	29:3	40:15
3. Пассейк Італіян С. К.	16	21:11	39:22
4. Молфета Ф. К.	17	17:17	30:36
5. „Вісла" С. К.	16	14:18	15:30
6. Мадярський С. К.	16	13:19	27:29
7. „Рома" С. К.	16	13:19	35:34
8. Ґарфілд Італіян	15	9:21	18:33
9. Скатс - Амер. Ф. К.	15	7:23	24:43
10. Бавнд Брук Італ.	16	4:28	24:49

СПОРТ У Детройті

Зимову спортову діяльність УСТ Черник закінчив лещатарською прогулькою в гори північного Мичигену, внутрішньоклюбовим шаховим турніром т. зв. бліцтурніром, а жіноча секція закінчила зимовий сезон участю в турнірі ҐрітлейксВумен Інвітейшонель Ранер-ап 1972, здобуваючи друге місце.

Новий рік 1972 Черник розпочав вибором нової управи в склад якої увійшли: голова — З. Бреден, заступники Р. Мазяр і З. Готра, секретар У. Мазяк, фін. реф. — А. Крупський, спортовий реф. — І. Мельник і члени: Л. Кіналь, Л. Шашло, М. Заревич, Я. Присяжнюк.

Найбільше є діяльна ланка копаного м'яча, яка має цього року три дружини. Перша дружина розіграла перші змагання за першенство Мичигенської Ліги проти Сатурнія виграючи 3:1.

Дружина юніорів Черник розпочала весняний сезон програною до Ален Парку з вислідом 6:0.

Дружина доросту УСТ Черник понисалася найкраще, бо виграла високо перші мистецькі змагання проти доросту Брітіш Амерікен з вислідом 9:0.

Слід згадати, що Українська Вища Школа в Дітройті має спортову дружину Бенгалс з ланками: Кошиківка мужеська й жіноча, футбол і бейзбол. Футбольна дружина Бенгалс здобула друге місце Католицької Ліги. Дружина кошиківки Укр. Вищої Школи Бенгалс здобула перше місце у своїй групі і дійшла до чверть фіналу за мистецтво стейту Мичиґен. На конті мають 25 виграних, а двоє програних змагань. Найкращі змагуни це: Дацьків із пересічними пунктами 27, Мек з 26 пунктами, Ніньовський 17 пунктів. Дружина бейзболу здобула чемпіонат Мичиґену на 1971 рік. Спортовим опікуном є проф. В. Юрек, а помагали йому члени Батьківського Комітету при Укр. Вищій Школі в Детройті.

В. Гриньків

Розшуки

МАРІЯ ЛАВРУК
пошукує свого брата
ДМИТРА ЯРЕМКО
уродженого 1916 р. в Деревні, пов. Жовква, син Дмитра і Катерини. В 1939 р., був в польському війську у м. Львові. Хто знав би про його місце побуту, або він сам, прошу голоситися на адресу сестри —
Марія Лаврук з дому Яремко
150 N. 10th Street
Brooklyn, N.Y. 11211
Проситься заграничні газети про передрук.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СЕРЕДА, 31-го ТРАВНЯ 1972 р.

ТОРОНТО, Онт., Канада. Річні Загальні Збори 432 Відд о год. 8-ій веч. в домі УНО при 297 Каледж вул. На порядку: звіти Управи і Конт. Комісії, дискусія, уділення абсолюторії, вибір Управи і К. К. на наступний рік та обговорення пляну праці на біжучий рік. Проситься чл. прибути. — Д-р М. Д. Мицик, предс., Мґр. В. Бойко, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 6752. Опричники прибувають під колишню квартиру Омарів

Поспішаючи вділ рікою, після зорганізування рейдів проти племени уру-уру для відрубування їм рук, чотири опричники Омара зчудувались, побачивши раптом перемальовану вивіску і шпитальний прапор над їх фальшивою торговельною станицею.

Тарзане, опричники Бульва вертаються — човном!

До середини, швидко! Хай вони нас не бачать!

Наш прапор і вивіска кажуть їм, що тут щось змінилося, коли тут не було їх!

Не маємо щастя! Коли б вони прибули ближче, то я міг би вбити їх — в їхньому човні!

СТУДЕНТСЬКЕ СЛОВО

ПРАЦЯ СУСТА

Управа СУСТА зосередила свою працю й діяльність на трьох головних проєктах в 1972 році: завершення Катедр й Інституту Українознавства при Гарвардському Університеті, акція в обороні арештованих українських діячів та зміцнення організаційної структури СУСТА.

Фонд Катедри Українознавства є одним з найважливіших досягнень в історії української еміграції. СУСТА започаткував працю у напрямку осягнення Катедр на Гарварді та далі діє для здійснення цієї мети. Члени Управи СУСТА Любомир Гайда, Орест Субтельний, Зенко Когут, Адріян Сливоцький та другі студенти Комітету для ФКУ роз'їжджають по поодиноких українських громадах, інформують українську громаду про Катедри та активно провадять фінансову кампанію. Ми, студенти, вважаємо що мета є дуже важлива й мусить бути осягнена.

З початком року почались хвилі арештів в Україні. Українська громада на еміграції зареагувала, як тільки могла на ці вияви жорстокого переслідування українського народу. СУСТА заініціював створення Комітету Оборони Людських Прав у Совєтському Союзі при молодечому Комітеті УККА. Голова Євген Іванців зосередив працю на стараннях, щоб през. Ніксон у своїй зустрічі з Совєтськими провідниками 22 травня заторкнув справу арештованих на Україні. Він перевів кампанію висилання петицій до Білого Дому і членів Конгресу в цій справі та також відвідував поодиноких конгресменів та сенаторів. Євген та члени Комітету помагали в організації демонстрацій, які відбулись у Вашингтоні.

Члени Управи СУСТА за цей рік старалися нав'язати ближчий зв'язок із студентськими Громадами. Праця в цьому напрямку була: особисті відвідини Громад, видавання сторінки „Студентське слово", рубрика при „Свободі" СУСТА „Ню Бріфс", висилання обіжників, та конференції: одна на „Союзівці" 18-19 квітня, друга в Чикаґо 27-28 травня. Три Студентські Громади: Піттсбурґ, Па., Урбана, Ілл., та Корнел університет, Ітака офіційно написали подання про прийняття їх до СУСТА.

Бажаємо Вам всім веселих та щасливих вакацій!

За Управу,
Іня Гікава

СУСТА

Від часу останнього „Студентського Слова", СУСТА мав багато успіхів. Тут подаю короткий звіт про найбільші з них.

Засідання Управи: 11-го березня ц. р. Управа СУСТА відбула чергове засідання в Бостоні, в якому взяли участь усі члени Управи. Найважливіші теми засідання були: Фонд Катедри Українознавства та Студентський Комітет Оборони Людських Прав на Україні. Черговї сходини Управи відбудуться в половині червня в Ню Йорку, а в листопаді відбудеться Конґрес СУСТА на „Союзівці".

Студентська зустріч: Перший раз в своїй історії СУСТА зорганізував студентську зустріч-конференцію на „Союзівці", яка відбулася минулого квітня. В зустрічі взяли участь 70 студентів, які вислухали доповідь проф. Володимира Одайника на тему арештів на Рідних Землях, звіт членів Управи Союзу Українського Студентства Канади (СУСК) та продискутували, що можна зробити в українському суспільстві, щоб більше збудити українську свідомість. Студенти усі були згідні, що організація така, як СУСТА, є важливою в студентському русі. В суботу увечорі студенти взяли участь в товариській вечірці, на якій СУСТА нав'язав ближчі контакти з СУСК-ом.

Оборона переслідуваних: Молодеча Рада при УККА вирішила, щоб студентські та молодечі організації організували демонстрації в Ню Йорку біля ОН, проти переслідування на Україні. Крім того, Управа СУСТА зорганізувала демонстрацію у Вашингтоні, вважаючи, що там демонстрація була б більше успішна.

Програма, яка відбулася 25 березня ц. р., включала маніфестацію під пам'ятником Тараса Шевченка, в якій взяли участь 400 людей, між присутніми були такі достойні гості, як Митрополит Мстислав з УАПЦ, Єпископ Стах з Української Католицької Церкви, і головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір.

Після маніфестації учасники пішли до совєтської амбасади, де відбулася демонстрація.

Студентський Комітет Оборони Людських Прав в Україні, яким керує Євген Іванців, плянує відвідувати більше конґресменів з надією, що вони виступлять в обороні переслідуваних. СУСТА заохочує всю українську громаду, щоб вона присилала фінансову підтримку для цього Комітету на адресу СУСТА, як рівнож СУСТА заохочував громаду до масової участи в маніфестації-демонстрації у Вашингтоні 13 травня.

Український Вільний Університет: Член Управи СУСТА мав змогу говорити з д-ром Володимиром Янівом, ректором УВУ. Довідалися, що члени УВУ творять фонд з нагоди 50-ліття університету, з надією перебудувати і змодернізувати УВУ, який знаходиться в Мюнхені. Одним із способів збирання фінансів буде льотерія, на яку 10 українських мистців подарували свої праці.

Голова СУСТА панна Іня Гікава дала підтримку Управи на цю ціль і бажала успіхів ректорові Яніву та Університетові.

Фонд Катедри Українознавства: На останніх засіданнях Управа схвалила бюджет для референтів ФКУ в сумі 500 дол. Референти зужиють ці гроші на розіслання інформацій до громад про Катедру. Заплянувано також поїхати по громадах й особисто заініціювати збіркові кампанії та зорганізувати радіопередачі про Катедру.

Майбутній вигляд: Щоб зацікавити українське середньошкільне студентство СУСТА, панна І. Гікава плянує влаштувати зустріч із студентами третього і четвертого року середньої школи та розповісти їм про СУСТА.

(І. Д.)

„СТУДЕНТСЬКЕ СЛОВО"
Рік XIX ТРАВЕНЬ 1972 Ч. 2 (113)
Редакційна Колеґія:
Ігор Длябога, Любомир Гайда, Іня Гікава
Всі статті і запити прошу звертати на адресу:
Ihor Dlaboha, 30-48 85th St., Jackson Heights, N.Y. 11369
Адреса СУСТА: SUSTA, 2 E. 79th St., New York, N. Y.

ЗА НОВИЙ ДІЯЛОГ

Ми є свідками затяжного діялогу між „батьками й дітьми", чи то між старшим і молодшим поколінням нашого поселення. Ця дискусія набирає таких форм, (іноді дуже прикрих і небажаних), де старші натискають молодих, наче „ворогів", а молодь відбиває їхні „удари" й „бореться" за право самостійно мислити. При тому старші доходять не раз до розпачливих тверджень, що наша молодь „пропала вже для української нації", а молоді натомість доходять до таких екстремних висновків, як, наприклад, мовляв „старі" — це гіпокрити, консерватисти, націоналісти-тоталітаристи, а ми, молодь — поступово думаюча, демократична, що йде з духом ліберальних стремлінь західнього світу, і тому не хочемо чути про застарілі прояви патріотизму та потребу чи вимогу плекати його в своїх молодечих товариствах чи громадах. Інколи виринає навіть питання, чому вони — молоді, мали б робити щось ради України, чи їх духовости, культури? Якщо це їх не цікавить, то вони просто можуть бути американцями українського походження, без жадних зобов'язань супроти України.

Такі й інші думки доводилось чути багатьом старшим, зачисленим часто до славетного грона „гіпокритів". Тому й насувається питання: чи правильно поставлена тут справа? Чи дійсно мусять ті молоді сини і дочки наші вести діялог із старшою ґенерацією, якщо вона їм така духово чужа, а навіть відразлива? Думаємо, що ні. Молодь повинна б спрямувати всю свою увагу на Україну і вести діялог саме з нею. Про яку ж Україну думаємо? Бо де факто на території нашої Батьківщини є дві України: одна — зверхня, офіційна — „радянська Україна, що „добровільно" вживає нової міжнародної" (російської) мови і також „добровільно" прославляє Москву, як духову столицю своєї „країни рад", а також висилає з України свою молодь „примножувати славу батьків і дідів, освоювати багатства Сибіру і Півночі"(!). І є внутрішня, дійсна Україна, що живе в душах і серцях мільйонів українців в Україні й поза її землями сущих, та Україна, яку не стерти з лиця землі. Та Україна живе, хоча й у муках дихають її животворчі груди. Це вона, та невмируща Україна, дає нам і світові таких синів, як В. Мороз, І. Каравaнський, В. Чорновіл і сотні й тисячі їх; вона дає дочок таких, як Алла Горська, Ліна Костенко. І з тією Україною повинен іти духовий діялог нашої молоді. Може тоді, у висліді того діялогу прийде наша молодь до власної, не накиненої їй думки ;може для неї стане внутрішнім імперативом, непереборною вимогою діяти для добра і слави тієї дійсної України, — це буде її гордістю і її метою. Тоді вивчення української культури, мови й літератури не буде ще однією „карою Божою" й мукою і зайвим баластом, — а буде невідкличною потребою нашої молоді.

Ці думки виринають на на основі гірких вражень, спостерігання деяких реакцій нашої молоді, хоча б при намаганні продовжити студії українських предметів у Пенсильвенійському університеті. Студії українських предметів засновано при Пенсильвенійському університеті за ініціятивою студентів-ентузіястів і старших громадян у 1958 році. Викладав там українську літературу д-р Григор Лужницький, відомий літературнознавець, письменник, історик Церкви й історик театру. Початковий наплив студентів і зацікавлення давали надії на гарний розвиток цього почину. Однак десь увірвався зв'язок з живущим джерелом ,і почала з роками маліти кількість студентів. Врешті в 1965 р. довелося припинити лекції літератури через недостатню кількість студентів у „School of General Studies". Та ще в 1963 р. було впроваджено українську мову, а згодом і літературу в систему Graduate School of Arts and Sciences. Мені довелось вести ці предмети. Виникла можливість поставити українську філологію, як головний предмет (major subject). У 1963 р. зробила першу маґістерку з головним предметом, українським, студентка п. Лариса Залеська-Онишкевич. Відкривались, здавалося б, нові обрії, адже є виклади мови, літератури; є семінарі з окремими літературними темами. Однак, стало дуже важко небаром знаходити охочих студіювати українські предмети! Не відчувається достатньо потреби серед студентства поглиблювати свої знання, а тим самим і свій внутрішній зв'язок із світом української духовости. А це ж та духовість, яка не дає загинути і зникнути з лиця землі тим молодим українцям в Україні, невгнутим борцям за свою невмирущу Правду. Коло зв'язку перерване, і тому у нас криза, не лише в університеті, але загально в духовому житті української молоді в діяспорі. Вважаємо, що лікувати цю глибоку кризу треба з допомогою нового діялогу — діялогу української закордонної молоді з живою, молодою, діючою Україною, що бореться за своє життя. Цей діялог можна б здійснювати двома способами: з одного боку знайомитися з сучасними виданнями в Україні, головно з недозволеними там матеріялами, що проникають у Вільний Світ, і читати — творити студентські читальні й дискусійні гуртки, реферувати прочитане, обговорювати, робити висновки з того. З другого боку — студіювати українські предмети у тих вищих школах, де є в програмі дані виклади, систематично пізнавати основи української культури, а тим самим вглиблюватися в її суть, знаходити в ній власні духові первні.

Така настанова внесе зміст у життя одиниць і громад нашої студентської молоді. І тоді не треба буде турбуватися фреквенцією студентів на українських лекціях, ані слабим вживанням української мови у своєму колі, тому, що все це стане впливом внутрішнього імперативу нашої молоді. Чи не варто б уже тепер замислитися над цим новим діялогом?

Д-р Наталія Пазуняк

НОВА УПРАВА СТУДЕНТСЬКОЇ ГРОМАДИ В ЧИКАҐО

Українська Студентська Громада в Чикаґо відбула річні Звичайні Загальні Збори в п'ятницю 25 лютого 1972 р. До нововибраної управи входять: голова — Олег Сацюк, заступник голови — Оксана Касіян, писар — Володимир Овчарук, секретарка — Оксана Футала, скарбник — Роман Голяш, референт преси і зв'язків — Оксана Скуб'як, домівкар — Уляна Костів.

Нововибраний голова, подякувавши за довір'я, висловив бажання з'єднати всіх українських студентів в окрузі міста Чикаґо.

На перших сходинах Управи, які відбулися 2 березня, вирішили скликати нараду управ усіх українських студентських клюбів у місті, а 24 березня першу конференцію всіх українських студентів у Чикаґо, з надією, що можна буде знайти форми ефективної координації праці всіх клюбів і зацікавити дотепер апатичних студентів.

Під час наступного року нова Управа плянує співпрацювати з СУСТОЮ, ФКУ та всіма організаціями. Громада буде господарем на Конференції СУСТА - Захід 1972 р. і на Середньошкільній Конференції СУСТА на Захід. На ширших сходинах часто будуть доповіді членів Студентської Громади. Наприклад, на перших сходинах 17 березня двоє студентів влаштували літературний вечір, присвячений Ліні Костенко, В. Симоненкові та В. Морозові.

Курс про „Слов'янські етнічні групи в Америці" в Сити Коледжі в Ню Йорку

Це назва нового і, мабуть, першого того роду курсу на одному із передових коледжів у ЗСА. Він починається з нового осіннього семестру в 1972 р. і є в групі обов'язкових курсів (Core Реквіремент) та одночасно відкритий для всіх зацікавлених цією проблематикою студентів. Курс буде провадити проф. Сити Коледжу д-р Петро Гой, який роками спеціялізується в цій ділянці.

Сити Коледж у Ню Йорку був завжди одним із перших не тільки щодо кількости докторантів у ЗСА, але і в реаґуванні на нові зміни чи течії, які в такій чи іншій формі постійно виникали в багатокультурному й багатонаціональному Ню Йорку. Студентські кола були і є повним віддзеркаленням етнічної та культурної мозаїки міста. Тому від довшого часу ведеться боротьба студентських етнічних груп за введення в навчальну програму їхнього культурного, політичного та економічного вкладу в розбудову ЗСА — чи взагалі статусу та проблематики їх предків і сучасників у житті цієї країни.

У висліді наприкінці 1960-их років створено один департамент, який у 1971 р. розділено на чотири самостійні департаменти (відділи) етнічних студій (жидівський, порторіканський, чорних і азійських народів), із понад сотнею курсів, які в різних аспектах вивчають історію та взагалі буття і проєкцію майбутнього даної етнічної групи в ЗСА.

При організуванні нових етнічних департаментів прийнято як вихідну базу 5%, тобто коли дана студентська етнічна група становить п'ять відсотків усіх студентів коледжу, тоді може змагатись за власний департамент. Українська етнічна студентська група разом з іншими слов'янськими студентськими етнічними групами далеко не сягають того числа. Тому у висліді довгих переговорів, петицій і старань українського студентського клюбу під опікою проф. Петра Гоя з адміністрацією — є можливість спочатку створити програму, тобто два чи три курси ,а дальше при наявності більшої активности студентських етнічних груп та координації цілого міського університету, до складу, якого входить 17 коледжів з понад двістітисячною студентською громадою — змагатись до більшого.

У Ню Йорку є велике скупчення нашого населення, є наші наукові і громадські установи та ряд визначних культурних діячів і науковців. Тут існують великі невикористані можливості, зокрема досліду і наукового опрацювання многогранної історії і проблематики нашої етнічної групи в ЗСА.

Завданням першого загального курсу „Слов'янські етнічні групи в Америці" у цій схемі є подати коротко історію поселення слов'ян у ЗСА з початку 17-го століття по нині, дальше їх культурний, економічний, політичний і науковий вклад, їх активна участь і дії в американському житті та сучасні проблеми, з однієї сторони, а з другої — вказати на боротьбу предків за етнічне збереження й існування, що у висліді дало сотні релігійних і громадських установ, організацій, видань, та інших сталих культурних виявів.

Студії життя і вияву українських піонерів — це невичерпна криниця гіркого досвіду, тихої радости і смутку, упадку і поновних держань. Їх вивчення допоможе нам зберегти етнічну окремішність і знайти належне місце в американському суспільстві. Рівночасно завданням курсу є збудити в студентів гордість і вдячність за вклад і пройдений піонерами шлях. Дальше буде спроба аналізи сучасних проблем, з якими зустрічається кожна молода ґенерація етнічної групи — з евентуальним прицілом чи суґестією розв'язки проблем.

В історичному аспекті курс подасть коротку історію слов'янських еміґрацій колоніяльного періоду ЗСА, дальше історичне тло пізніших іміґраційних хвиль вже в часі державности ЗСА, їх коротку характеристику; крім того, розміщення в ЗСА, їх міграція і рух за поворот. Увага у викладах, дискусіях і дослідах буде звернена рівнож на економічні проблеми (фахові і не фахові робітники, дискримінація); соціяльні: (ізоляція, родинне життя, соціяльні і політичні організації, відношення до старої Батьківщини і т. д.); релігійне життя, шкільництво, преса, вплив децентралізації і урбанізації, політична і громадська діяльність, як рівнож збереження етнічних надбань попередніх поколінь.

Справа студій історії українців у ЗСА дуже занедбана .Правда були певні спроби, біля десятка докторських чи маґістерських праць, проте все те пропорційно до нашого вкладу кількости і спроможностей, у порівнянні з іншими слов'янськими етнічними групами виглядає дуже вбого.

При допомозі формально акредитованого курсу на університеті — це не тільки піднесе вагомість справи (етнічних українських студій), але й заохотить студентську молодь ,студіюючи, ширше й глибше — глибше зацікавитися минулим і проблематикою української спільноти в ЗСА. Це створить пригожу наукову, творчо-активну атмосферу дослідів усіх проявів многогранного життя українців у Америці.

Ню Йорк — скупчення і центр багатства державних і бібліотечних еміґраційних архівів та фондів, українських центральних бібліотечних і архівних фондів НТШ і УВАН, зокрема скупчення українських центральних установ з їх архівами. Це в першу чергу стосується архівів редакції „Свободи" і УНС, і може дати тверду базу для студій української етнічної групи не тільки для студентів, а й для істориків та взагалі дослідників цієї проблематики.

На нашу думку піддержати цей курс і плян — це в першу чергу завдання і обов'язок кожного студента-українця Сити коледжу. Думаємо, що такий шляхетний практичний почин у розбудові студій про українську етнічну групу в ЗСА вартий підтримки. Він — благородний обов'язок, справа самопошани та сумління кожного свідомого українця в ЗСА.

Про докладніші інформації в справі реєстрації, організації бібліотечних і архівних фондів просимо звертатися на адресу Українського Студентського Клюбу в Сити коледжі. або прямо на адресу проф. Петра Гоя в Сити коледжу.

Український Студентський Клюб у Сити Коледжу в Ню Йорку

Український Студентський Клюб ім. Григорія Сковороди

Управа Українського Студентського Клюбу в Ню Бронсвіку (зліва сидять): Віра Слободян, Оля Добуш, Орися Коверко. Стоять: Казимир Залуцький, Орест Цап, Славко Рінник, Олег Гуцул.

Уже один повний рік існує і проводить інтенсивну працю Український Студентський Клюб ім. Григорія Сковороди при Ратґерс університеті в Ню Бронсвіку, Н.Дж. Головою клюбу вибрали ми Ореста Цапа й завдяки його ініціятиві і співпраці всіх нас — наш клюб згуртовує понад 50 студентів — розгорнуто широку діяльністьСтворена при клюбі танцювальна група виступала кілька разів, демонструючи красу українського народного танку; ми влаштували для наших американських приятелів показ писання писанок, а місцева газета згадувала про нас декілька разів, присвячуючи нам в одному виданні майже цілу сторінку. Влаштували ми дві весняні забави, запрошуючи на них студентську молодь із Трентону, Нюарку, а то й дальших околиць, бо хочемо разом сходитись.

Бідним дітям в Юґославії ми вислали українські книжки, проводимо збірку грошей на видання солідної наукової праці, англійською мовою, про патрона нашого клюбу — Григорія Сковороду. В тій справі зв'язались ми вже із Гарвардським Центром Українських Студій.

Беремо участь в маніфестаціях та протестаційних акціях, дискутуємо на наших сходинах, які відбуваються обов'язкового кожної середи, обговорюємо українську громадську ситуацію в Америці і положення в Україні. Включаємось в загальну акцію українського студентства, а наші репрезентанти беруть участь в усіх нарадах і конференціях, що їх проводить СУСТА.

В лютому ц.р. загостили до нас студенти україніки з Гарварду. Ми влаштували тоді приємний вечір зустрічі. Зійшлось понад сто учасників: молодь і старші. Наш клюб не лише на словах підтримує акцію Фонду Катедр Українознавства, але багато з нас включилося в працю ФКУ — відвідуємо українців: наших знайомих, родину і батьків і збираємо потрібні фонди, бо добре знаємо, що створення центру українських студій в Гарварді це добра і, потрібна справа. Ми зготовили в справі ФКУ листа до українських лікарів і майже всі того листа підписали.

На наші сходини часто загощували д-р Іван Головінський — професор Ратґерського університету і Богдан Тарнавський від ФКУ. Вони виступали з короткими доповідями, висвітлюючи прозірки, дискутували з нами.

Почесним членом нашого клюбу є молодий американець, не-українського роду Еверет Ґарднер. Він чудова людина. Вивчив добре історію України і знає її краще, як багато з нас. Він знає всі українські взаємовідносини. Захоплений українською культурою і нашим народом. Він бере активну участь в житті нашого клюбу і в акції ФКУ. Його зацікавлення Україною і українцями почалось тоді, як він минулого року припадково вписався на курси україніки в літній школі Гарвардського університету.

В лютому ц.р. ми вибрали нову Управу нашого клюбу. Головою клюбу став Олег Гуцул. Орися Коверко — заступниця голови, Оля Добуш — секретарка, Віра Слободян — 2-га секретарка, Казимир Залуцький — скарбник, Орест Цап і Славко Рінник — пресові референти.

Перед нашим клюбом великі пляни і багато охоти працювати для української справи.

Віра Слободян

Літні виклади на УВУ, ВЛКУ і Олімпіяда в Мюнхені 1972 р.

(М. Г). Про підготову літніх викладів на УВУ, про Високошкільні Літні Курси Українознавства (ВЛКУ) та про кількарічну інтенсивну підготову населення Баварії до Олімпіяди в Мюнхені часто згадувано в нашій пресі. Тому ще раз коротко інформуємо українських студентів і всіх читачів, що цьогорічні виклади УВУ відбудуться від 1-го липня до 25-го серпня, ВЛКУ від 7-го до 25-го серпня — зразу на другий день починається Олімпіяда, яка триватиме від 26-го серпня до 10-го вересня.

З огляду на Олімпіяду, сподіваються у Мюнхені понад один мільйон туристів, а в тому напевно буде багато українців, зокрема студентів. Українські установи як УВУ, ЦЕПУН, роблять заходи, щоб відповідно прийняти своїх земляків.

Вже нині зголосили участь у ВЛКУ декілька десятків українських студентів з Англії, як рівнож багато колишніх „мюнхенців" заповіли свій приїзд. Секретаріят УВУ замовив для українських студентів приміщення в студентських інтернатах (разом з харчами 2-3 дол. за добу). Оплата на курси ВЛКУ становить тільки 100 нім. мар. Студенти, неспроможні заплатити, одержать знижку. Про докладні інформації в тій справі звертатися прямо до УВУ, або на подані нижче адреси.

Щоб уможливити нашим студентам та взагалі зацікавленим взяти участь у викладах УВУ чи Олімпіяді, а крім того ще побачити Европу, інформуємо про різні можливості транспортації з Ню Йорку до Франкфурту і назад (ціна виносить 198.00 дол.). Тури є такі: 1-го червня — 26-го вересня: 13 червня — 9 липня, 15 червня — 5 вересня; 22 червня — 3 вересня; 22 червня — 9 липня; 6 липня — 10 серпня; 13 липня — 5 вересня; 18 липня — 10 серпня; 3 серпня — 14 вересня; 24 серпня — 19 вересня.

Крім того, для студентів у віці від 16 до 28 років за відповідною ІД виказкою на подорож по Европі і Середньому Сході, на деякі європейські летунські лінії можна дістати 60 відсотків знижки. Про докладніші інформації просимо голоситися або телефонувати не пізніше як за шість тижнів перед виїздом на такі акреси:

Ігор Длябога
30-48 85 Str.
Jackson Hts., N.Y. 11369
(212) NR 2-6306

Маруся Гой
101 2nd Ave.
New York, N. Y. 10003
(212) 228-1394